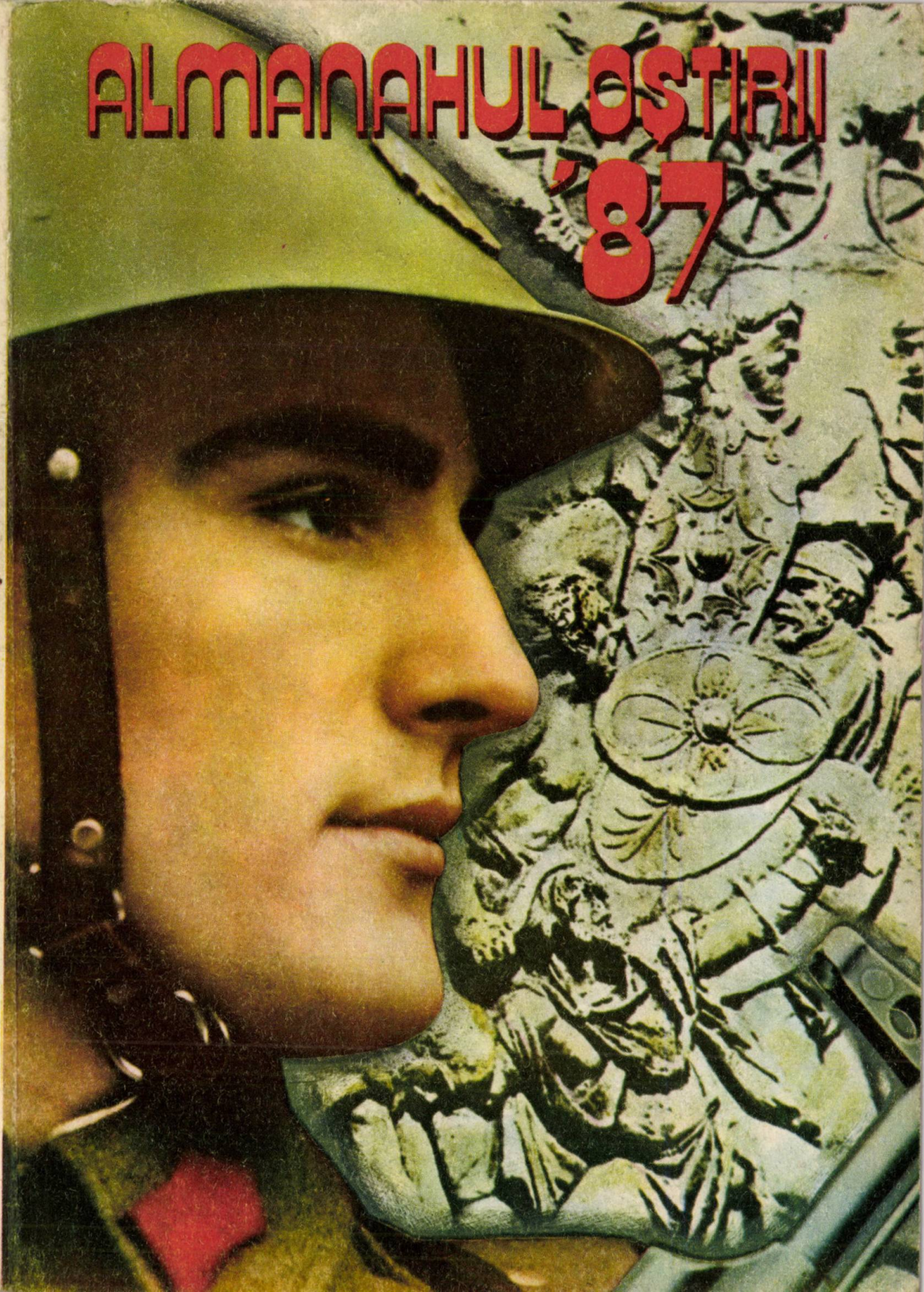

ALMANAHUL OȘTIRII '87

ALMANAHUL OȘTIRII '87

ONOR!

*Soldat mă știu și fiu acestei patrii,
Lângă pământul din străbuni păstrat
Cu-o palmă pe unealtă — pentru muncă
Și-n alta arma — pentru apărăt.*

*Soldat mă știu din Sarmizegetusă
Și mai departe — din stejari stejar;
Mi-am vrut întruna liniștea-mplinirii
Dar mi-a fost dat și focul legendar.*

*Am izbândit cu Mircea la Rovine
Și i-am durat lui Ștefan Podu-Nalt
Iar cu Mihai, prin paloș și virtute,
De la Călugăreni, urcând un prag de zori,
Am prins pe chip asprit de bătălie
Sărutul cozinzelor surori.*

*Am tot suit prin flamuri și columnă
Aliniat în flancuri ostășești
Și mi-a fost vatră și tărie glia
Pământ sfințit de Tudori și Bălcești.*

*Soldat mă știu partidului și țării
Cu inima de strajă-n Tricolor,
Prin fapta mea, din frontul cutezării
Dau Comandantului suprem — Onor!*

Colonel ADRIAN MIERLUȘCĂ

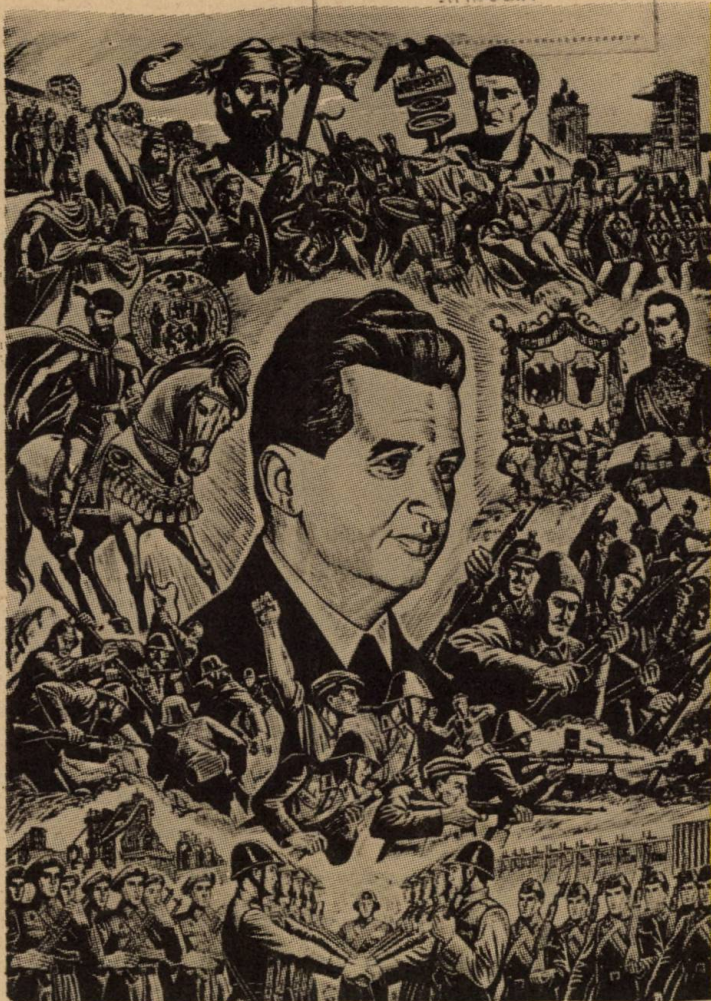

CONGRESUL
IX
AL PCR

CEAUȘESCU - PACE

CONGRESUL
XIII
AL PCR

CEAUȘESCU - PCR

APĂRAREA PATRIEI – CAUZĂ ȘI OPERĂ A ÎNTREGULUI POPOR

„Comandantul suprem” (alergie de Albin Stănescu)

Un popor care se apără, un popor ce-și apără patria, libertatea și demnitatea, citoriile prezente și aspirațiile viitoare, moștenirea lăsată de înaintași nu poate fi înfrânt de nici un vrăjmaș! Experiența istorică a dovedit-o cu prisosință.

Iar dacă noi, românii, viețuim de milenii în spațiul sacru și inviolabil atât de scump nouă, pe neamsemit de frumoasele plaiuri de pe cele două părți ale Carpaților, de la Dunăre și Marea Neagră; iar strămoșii noștri cei mai îndepărtați, geto-dacii, numiți de părintele istoriei, Herodot „cei mai viteji și cei mai dreți dintre traci”, s-au împotrivit, cum consemnează istoricii antici, încă de acum 2500 de ani unui imperiu colos, cel persan, apărându-și glia; și dacă tot ei, formind un front comun de lupta pe tot teritoriul dac s-au războit, la început de mileniu unu, cu alt mare impe-

riu al timpurilor, cel roman, condus de vestiți împărați, și nu atit soarta bătăliilor — gestul viteazului rege Decebal rămîne ca un simbol al neînghehunchierii —, ci conviețuirea îndelungată a decic ceea ce avea să se întîmple: formarea poporului român; iar dacă mai apoi, prin veacuri, am rezistat ca popor și țară, la poarta furtunilor istoriei, împotriva invaziilor de pretutindenii și poffelor expansioniste ale unor mari imperii pe care mersul istoriei le-a destrămat, așa cum se năruie orice alcătuire nedreaptă; toate aceste fapte făuritoare de istorie dovedesc că prezența noastră, aici și acum, în patria română, la sfîrșit de veac XX, neclintîți de nimeni și de nimic, că ridicarea la luptă a întregului popor — o atare poziție, o atare atitudine în fața istoriei — înseamnă permanență, dănuire, verticalitate.

Aşa s-au pornit la luptă, împreună cu poporul, nevoiți fiind, și voievozii Gelu, Glad sau Menumorut; așa au purtat bătăliile împotriva invadatorilor și Basarab I întemeietorul, ori Mircea și Ștefan ai căror viteji ce formau „oastea cea mare” au ținut piept vrăjmașului care jinduia la bogățiile și frumusețile țării. Și încă mulți alți domnitori și voievozi; de fapt toți cei cărora li s-au încredințat destinele acestui popor demn și viteaz s-au bizuit în lupta împotriva dușmanilor țării pe poporul înarmat. Căci românii n-au urmărit nicicând scopuri cuceritoare, ci războaiele ce-au fost nevoiți să le poarte au fost războaie drepte, de apărare a țării. De aceea, la ele participau toți cei în stare să le poarte o armă, tineri sau vîrstnici: pentru că își ocroteau gospodăria, copiii, viața: „*Mai bine să ne mîncînce cîinii pămîntului decît pre alte locuri streine să izidim*”, îi scria în 1657 Gheorghe Ștefan, domnitorul Țării Românești Moldova, lui Constantin Șerban, domnul Țării Românești Muntenia, exprimînd credința și voința unui întreg popor.

În epoca modernă, noțiunea de luptă armată a întregului popor este consacrată de scrierile unor minți luminate și în numeroase documente oficiale. Tudor Vladimirescu, de exemplu, numea oastea revoluționară „*adunarea norodului*” și tot el făcea apel la locuitori „*cît sînteți vrednici de a purta arme împotriva vrăjmașului țării*”. În documentele revoluției de la 1848 se arată ca „*Națiunea română cere înarmarea poporului sau garda națională spre apărarea țării dinlăuntru și din afară*”, iar marele patriot revoluționar Nicolae Bălcescu, sintetizînd tradiția înaintașilor, spunea că „*tot românul se naște cu datoria de a fi soldat și de a apăra patria la vreme de nevoie*”. Întru apărarea țării și dobîndirea independenței s-au ridicat la luptă și românii de la 1877—1878, ca și părinții sau bunicii noștri în războiul de reîntregire din 1916—1918. Faptele lor glorioase de arme, jertfele pe altarul patriei rămîn înscrise pentru nemurire în cartea de aur a neamului românesc. Așa cum vor rămîne pentru totdeauna în memoria noastră și a urmașilor zilele fierbinți ale revoluției române din August 1944, organizată și condusă de partidul comunist, cînd întreaga armată, întreaga națiune, într-o supremă și unică voință, au declanșat lupta împotriva cîmpitorilor, dînd crîncene bătălii pentru eliberarea țării de sub dominația nazistă și, apoi, mai departe, alături de celelalte forțe ale coaliției antihitleriste, pentru eliberarea altor popoare europene, pînă la victoria finală din mai 1945. La acest război de eliberare a participat iarăși întregul popor român: pe cîmpul de luptă sau pe ogoare, în uzine, sub lozinca lansată de Partidul Comunist Român „*Totul pentru front, totul pentru victorie!*” S-a dovedit, astfel încă o dată, că un popor care-și apără țara, libertatea, nu poate fi învins. Revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din August 1944, marcînd începutul unei ere noi în dezvoltarea societății românești „*a deschis* — cum subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu — *calea împlinirii năzuințelor de dreptate și libertate ale poporului român, a cuceririi depline a independenței și suveranității naționale, a afirmării României ca națiune liberă și demnă în rîndul națiunilor lumii*”.

Pe temeiul unor asemenea rădăcini istorice, după 23 August 1944, în perioada revoluției și construcției socialiste, conceptul de luptă a întregului popor pentru apărarea patriei s-a cristalizat

și mai mult, devenind principiul de bază al doctrinei militare românești contemporane — strălucit fundamentată de secretarul general al partidului nostru, președintele republicii, comandantul suprem al forțelor armate, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Actuala doctrină militară națională, elaborată în epoca cea mai bogată în înfăptuiri, cea de după Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, de cînd la cîrma destinelor noastre, prin voința întregului popor, a fost ales tovarășul Nicolae Ceaușescu, este o doctrină oficială, de stat, care stă la baza instruirii și pregătirii întregului popor, a întregului potențial al țării pentru apărarea patriei, în caz de nevoie. „**Apărarea patriei socialiste** — subliniază tovarășul Nicolae Ceaușescu — **este o îndatorire a fiecărui cetățean; în condițiile de azi, în cazul unui război, nu numai armata, ci toți cetățenii trebuie să fie gata de a lupta pentru apărarea libertății, suveranității și integrității patriei. Noi apreciem că un război antiimperialist, un război de apărare nu poate fi decît un război popular și că victoria se va obține nu numai pe frontul de luptă, ci prin lupta generală a întregului popor**”.

Pentru aceasta a fost pus în aplicare un ansamblu de măsuri menite să asigure pregătirea populației, a economiei și a teritoriului național pentru o eventuală confruntare armată; s-a creat un sistem armonios al apărării naționale în cadrul căruia, împreună cu forțele armate, care au rol preponderent, sînt cuprinse și se instruiesc temeinic, prin forme specifice, celelalte componente: gărzi patriotice, detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, formațiunile de apărare civilă, cele sanitare etc.; s-a creat o industrie națională de apărare care asigură înzestrarea cu mijloace de luptă moderne necesare; au fost elaborate acte normative care statuează și reglementează toate raporturile ce se nasc din această deosebit de importantă instituție a apărării țării.

Un adevăr fundamental, o cerință legică izvorîtă din caracterul unitar al vastei opere de construcție-apărare ce se desfășoară în patria noastră este conducerea acestei opere de către partid — centrul vital al națiunii. Este deosebit de importantă sublinierea făcută de tovarășul Nicolae Ceaușescu că în țara noastră, **numai Partidul Comunist Român, guvernul, comandamentul suprem național, numai acestea pot da ordine armatei noastre și numai aceste ordine pot fi executate în Republica Socialistă România**.

Iubitori ai păcii — pentru că am cunoscut prețul războiului și am îndurat atîtea de-a lungul istoriei —, în fruntea popoarelor care luptă pentru salvagardarea ei — datorită demersurilor și acțiunilor politicii externe a partidului și statului nostru, inițiativelor și propunerilor făcute prin glasul cel mai autorizat, al președintelui țării —, noi, românii, sîntem conștienți că în situația actuală internațională, pentru a ne apăra pașnica operă constructivă la care cu toții participăm, pentru a ne apăra patria, independența și suveranitatea ei, pentru a fi liberi și stăpîni pe destinele noastre, trebuie să ne pregătăm permanent să facem față cu succes oricărei situații. Căuza și opera poporului — apărarea patriei socialiste — este indispensabil legată de cauză și opera construirii socialismului și comunismului în România și constituie în zilele noastre o necesitate obiectivă.

Colonel ION JIANU

Îți admir arta și știința cu care stăpânești armele, în neostoita sete de pace, dar și gata de jertfa supremă când hotarele României noastre socialiste ar fi încălcate. Îți admir disciplina și bunul tău simț, modestia cu care săvârșești fapte de seamă în instruirea militară și în muncă, dragostea ta de adevăr și frumos, estetica ținutei tale militare, morala care combustionează neconținut conștiința ta socialistă, patriotismul tău rostit și interiorizat.

Toate acestea mă fac să te simt mereu cu mine și cu ai mei, om al casei, al străzii, al orașului, al țării cărora le aparțin - să mă cred un alter ego al tău, să mă știu și eu ostaș, în hainele mele civile, poet totdeauna sub drapel într-o armată organică, armonioasă, ce cuprinde întreg poporul român. Am fost leat amindoi și lăsați împreună la vatră dar rămânând cu sufletul ostășesc până ce vom deveni veterani; salutăm, muncim, cîntăm și visăm sincronizați cu obiceiuri similare și răspundem amindoi deodată: prezent! Când sîntem strigați la apel, totuși, tu ești cel care mă mîndrește și în care, identificînd virtuțile poporului meu, încerc să i le descifrez cu dragoste și îndatorire - mă străduiesc să i le cînt din adîncul ființei mele; cu tot ce am mai de preț în vocația mea și să-i rămîn mereu îndatorat cu cuvinte fru-

TE SIMT CU MINE PRETUTINDENEA

Te simt cu mine pretutindenea, ostașule al neamului meu, și am credința că venim din veacuri împreună, atît de apropiați încît ne contopim în aceeași ființă ca două melodii gemene într-un cîntec unic și mare. Și totuși, tu ești cel care mă mîndrește și în care, identificînd virtuțile poporului meu, încerc să le descifrez cu dragoste și cinstire.

Te văd astfel, fulger de lumină și desfășurare de steag, la Rovine și la Podul Înalt, la Grivița și la Mărășești, la Oarba de Mureș, la Debreținul pusteii și pe zăpezile Tatrei, același și totuși totdeauna reprimenit și reîntrupat după tiparele veacului pe ca-

re-l veghezi și-i dai slavă. Ești așa cum te-a visat partidul la ieșirea lui din ilegalitate și așa cum te dorește partidul nostru la împlinirile lui socialiste de azi, avîndu-l ca model de voință și ținută comunistă pe cel mai iubit fiu al plaiului strămoșesc, pe comandantul nostru suprem, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**.

Mereu la datorie, cu dăruirea totală și inima mare cît țara, te autodepășești desăvîrșindu-te în cunoștințele tale militare, politice și civice, stînd în post ca o statuie vie ridicată pe soclul imens al patriei și mi-ești drag pentru că ești atît de omenesc în solemnitatea alurei tale militare.

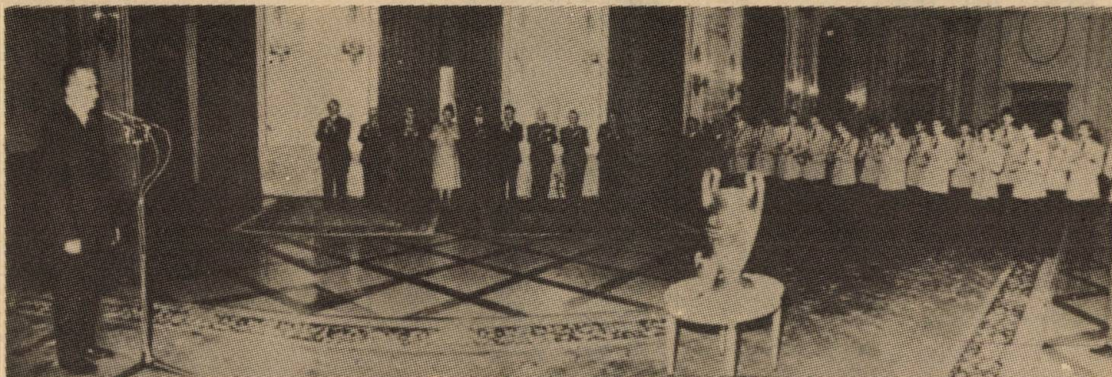
mos inspirate.

Te văd și astăzi și te văd și mîine, proiectat pe cerul valah, fulger de lumină și desfășurare de steag în locuri de pace și de muncă nobilă, creatoare, mereu la datorie cu dăruire totală și inima mare cît țara. Tocmai de aceea te simt cu mine pretutindenea, ostașule al neamului meu, și am credința că venim din veacuri împreună, trecînd prin postulatul prezentului către viitorul de aur al acestei țări cu numele tulburător de adevărat și frumos **Republica Socialistă România**.

AL ANDRIȚOIU

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A ÎNMÎNAT ÎNALTE DISTINCȚII

echipei de fotbal „Steaua” a Clubului
Sportiv al Armatei, precum și unor cadre
din conducerea clubului

18 mai 1986. Înaltă prețuire dată de secretarul general al partidului, președintele republicii, comandantul nostru suprem, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, prestigiosului club militar, echipei de fotbal STEAUA, cîștigătoarea Cupei Campionilor Europeni, ediția 1986

NOI, toate armele, la datorie!

BĂRBAȚI

CU ȚARA

DE-O FIINȚĂ

Privit din perspectiva timpului, a timpului trecut și viitor, un titlu de frunte cucerit consecutiv pentru a patra oară de un regiment mecanizat are dimensiuni de forță, de dăruire comunistă, de abnegație și dragoste de țară. Un simplu gest în care încap o întreagă filozofie: aflându-ne mai multă vreme în unitate, nu am văzut o dată pe cineva să se uite la ceas, nu am simțit pe nimeni cu gândul la plecare. Viața tuturor, munca tuturor, de la soldat la ofițer, sînt aici, în unitatea care, la mijloc de octombrie, arată ca o floare, strălucește ca o clipă de senin, ca un triumf al toamnei. Do-vadă că omul sfințește locul. Și printre acești oameni se află și ofițerul Anton Drăgan, secretarul biroului organizației de bază de partid dintr-o subunitate care deține titlul de frunte de opt cicluri de instrucție consecutiv. „Unitatea noastră este mîndria noastră, spune el simplu. Și dacă impresionează ceva la noi cu adevărat, atunci aceasta este sudura de gînd și faptă care unește militarii. Sînt convinși că orice împlinire este croită din visele și cutezanțele oamenilor...”

Sigur, s-ar putea scrie și despre alte unități de frunte la fel. Cea despre care vorbim nu constituie o excepție. Dar odată atașați de acești comu-niști împătimiti lucrului bine făcut, ambițioși, cu inițiativă și spirit realist, avem certitudinea că ne

găsim în vîltoarea vieții ostășești. Și simțul datoriei ne îndeamnă să consemnăm sentimentele, faptele adunate în cununa de realizări cu care militarii întîmpină Ziua Armatei.

„În muncă, în viață, totul e să vrei. Dacă nu izbutești, înseamnă că n-ai dorit îndeajuns!” ne sugerează o idee demnă de reținut locotenent-colonelul Dorin Apostol, comandant de subunitate. Dorință transformată în faptă. Printr-o luptă continuă cu tine însuși. Iată un stil de muncă revoluționar, dinamic, ancorat în viață și în inimă. „Care sînt dorințele și care sînt faptele batalionului pe care îl comandați?”. „Năzuința noastră, ca un colorar al modului exemplar în care înfăptuim cerințele Directivei comandantului suprem, a fost să obținem un nou titlu de subunitate de frunte, adică să ne situăm pe aliniamentul de unde poți privi cu fruntea sus. Acum, dacă am izbutit a șaptea performanță în serie, înseamnă că nu mai există loc să dăm înapoi. Nici peste un an, nici peste zece...” Scopuri clare, bine definite. Activitate pe măsură.

Maior C. ISTRATE

(continuare în pag. 16)

**NOI, toate armele,
la datorie!**

Cu inima vibrând fierbinte,
Cu toată dragostea ce-avem
Slăvim pe-al țării președinte
Și-al nostru comandant suprem.

Cum am jurat, la datorie,
Noi, toate armele, întem.
Trăiască suverana Românie
Și-al nostru comandant suprem!

Hotărîre, forță, disciplină — un singur gînd, o singură voință! Trec prin fața tribunelor ostașii temerari ai patriei stră-bune (Aspecte de la marea paradă militară — 23 August 1984)

**ARMATA
REPUBLICII
SOCIALISTE
ROMÂNIA —
SCUT DE NĂDEJDE
AL LIBERTĂȚII
ȘI INDEPENDENȚEI
PATRIEI**

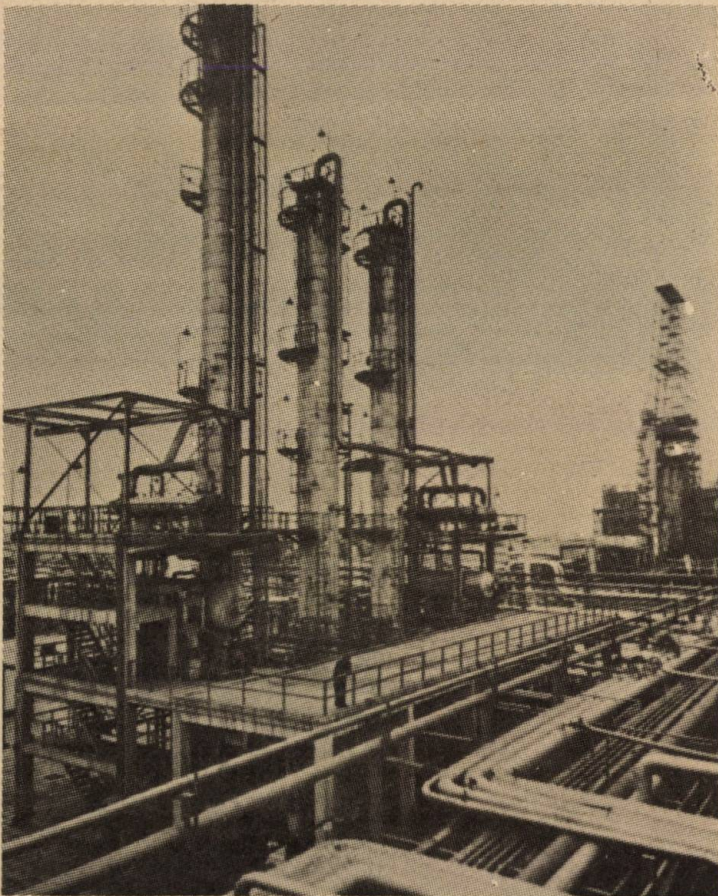
„Participarea la activitatea de dezvoltare economică și socială reprezintă o parte inseparabilă a pregătirii de luptă și politice, a ridicării capacității de apărare a armatei noastre. Ambele domenii trebuie considerate ca o activitate unică, pe două direcții, dar inseparabile, că una o condiționează pe cealaltă — și numai lucrind bine, atât în pregătirea de luptă cât și în realizarea obiectivelor de dezvoltare economică și socială, armata noastră își va face pe deplin datoria față de popor și patrie!”

NICOLAE CEAUȘESCU

Indisolubila unitate construcție-apărare

În concepția Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, unitatea operei construcție-apărare circumscrie deplin corelația dialectică dintre nivelul dezvoltării în ansamblu a societății noastre și întărirea puterii militare a țării. Cu cât țara va fi mai puternică din punct de vedere economic, cu atât vor crește hotărîrea și fermitatea întregului popor, a ostirii sale de a apăra tot ceea ce s-a înfăptuit, de a apăra patria, independența, suveranitatea și integritatea sa teritorială.

Participarea activă a armatei la mărețele ctitorii ale epocii ce poartă numele strălucitului ei arhitect și vizionar revoluționar se înscrie nu numai într-o înaltă îndatorire patriotică, ci și într-o garanție sigură că eroicele tradiții de muncă și luptă revoluționară au, prin vreme, tărie și continuitate spre binele și propășirea patriei noastre socialiste. Ostirea țării este înainte de toate prin faptele ei, parte inseparabilă a poporului, forța sa înarmată, o înaltă școală de educație patriotică, comunistă, prin muncă și pentru muncă a tineretului, participantă activă la înfăptuirea grandiosului program prefigurat de istoricele hotărîri ale Congresului al XIII-lea al partidului pentru noul cincinal 1986—1990.

„SEMNĂTURI”

OSTĂȘEȘTI

ÎN

COLUMNA

MĂREȚELOR

CTITORII

ALE

EPOCII

NICOLAE

CEAUȘESCU

„Semnături“ ostășești la temelia marilor obiective

Îndeplinindu-și cu cinste misunea încredințată de partid, de comandantul nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, armata este prezentă pe toate șantierele economiei naționale.

„Semnăturile“ ostășești sînt înscrise la loc de cinste în temelia unor mari obiective economice cum sînt: Sistemul energetic și de navigație Porțile de Fier, complexele hidrotehnice de pe Argeș și Lotru, Riul Mare-Retezat, Cerna-Motru-Tismana și Clăbucet;

...Termocentralele de la Rovinari, Ișalnița, Turceni, Rogojelu și Govoța, fabrica de strunguri din Arad, de aluminiu Slatina, Întreprinderea de mașini grele București și de alumina Tulcea, Uzinele Electroputere și OLTICIT-Craiova, Institutul de fizică atomică, Combinatul de celuloză și hîrtie Brăila;

...Combinatele industriale de la Tîrgoviște, Galați, Balș și Pitești, combinatele petrochimice și chimice de la Rîmnicu Vilcea, Turnu Măgurele, Media-Năvodari, Brazi, Pitești, Valea Călugărească, Întreprinderea de fire sintetice de la Săvinești, fabrica de medicamente din Iași și de anvelope „Danubiana“ din București;

...Fabrica de avioane Băneasa, Teatrul Național și Hotelul Intercontinental din București, Aeroportul Internațional Otopeni, constelația de stațiuni: Neptun, Saturn, Jupiter și Venus.

NOI, toate armele, la datorie!

Participare dinamică a oștirii la dezvoltarea economică a țării în EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

● Participarea în mod sistematic a armatei la lucrări în economia națională a început la indicația tovarășului Nicolae Ceaușescu în anul 1965, cînd, aproximativ două companii cu tehnică de geniu, împreună cu formații de muncitori civili, au inaugurat șantierele de construcție a complexelor turistice de pe litoralul Mării Negre, în zona Mangaliei;

● Anul 1967 a marcat înființarea primelor unități militare pentru irigații; în 1968 cînd armata a primit sarcini pentru a participa la lucrări de îmbunătățiri funciare s-au constituit detașamente de irigații.

Eroic efort de muncă al oștirii pentru propășirea patriei

● În perioada 1966—1975, militarii armatei noastre au participat la realizarea și dezvoltarea a peste 400 obiective economice din care: 18 capacități ener-

getice; 36 platforme chimice; 66 obiective ale industriei construcțiilor de mașini.

La acestea se mai adaugă 7 capacități siderurgice, Academia „Ștefan Gheorghiu“, Politehnica din București și Institutul de Fizică Atomică, numeroase construcții social-culturale (5100 apartamente construite în urma cutremurului din martie 1977, Teatrul Național, Hotelul Intercontinental și altele).

În aceeași perioadă, armata a participat la extracția de petrol în zonele Țicleni, Găești și Bolintin, la amenajarea pentru irigații a 262 000 hectare.

În cincinalul 1976—1980:

— ostașii în salopete au desfășurat activitate productivă în 182 obiective economice;

— au fost amenajate pentru irigații 401 330 hectare;

Valoarea lucrărilor prestate în perioada 1976—1980 în economia națională de militarii constructori a fost de aproape 21 miliarde lei.

În cincinalul 1981—1985:

— ostașii au muncit cu dăruire și abnegație în peste 120 obiective economice printre care: 16 hidro-

centrale, 17 termocentrale, 31 cariere decopertări de cărbune, 26 schele petroliere, 6 șantiere navale, 8 întreprinderi de producție specială;

— în perioada 1981—1985, armata a excavat și transportat cu mijloace proprii peste 11 milioane mc masă minieră din carierele Peșteana Nord și Valea Mânăstirii;

— au fost amenajate pentru irigații circa 600 000 hectare. Valoarea lucrărilor prestate în cincinalul 1981—1985 în economia națională de militari constructori a fost de peste 43 miliarde lei.

Sarcini majore pentru oștirea țării în cel de-al VIII-lea cincinal

— armata va participa la construirea noului canal București-Dunăre și a altor canale magistrale.

— armata va participa activ la realizarea planului de împăduriri și a altor importante obiective economice;

— vor fi amenajate pentru irigații 1 500 000 ha (300 000 ha în fiecare an);

— participarea militarilor petroliști la extracția de țiței se estimează în acest cincinal la 2,2 milioane tone, din care circa 584 000 în anul 1986.

● Militarii au participat cu abnegație și spirit revoluționar și la construcția liniilor noi de cale ferată Deva-Brad, Vilcele-Rimnicu Vilcea, Alba Iulia-Zlatna, București-centură, Tg. Cărbunești-Albeni, Băbeni-Alunu; Tg. Jiu-Amaradia, Gura Motrului-Rogojelu-Birsești, a clădirilor de călători din garile Constanța, Brașov, Predeal, Craiova și a triajelor Palas, Ploiești, București, Barboși, Ciulnița, Videle, Oradea;

● Liniile de cale ferată nou construite de tinerii oștași ai țării între anii 1965—1986 reprezintă 3 293 km, sau lungimea unei garnituri de 164 650 de vagoane convenționale. Liniile modernizate realizate în aceeași perioadă au o lungime de 513 150 vagoane convenționale;

● În perioada ultimilor 20 de ani, militarii au realizat lucrări de construcții, linii noi, modernizări (refacții) linii, construcții poduri provizorii, electrificare linii în valoare de 1,86 miliarde lei, cu un indice anual de plan de 111,19 la sută;

● Construcția de poduri căi ferate este o altă specialitate de bază cu tradiție a militarilor feroviari. În perioada 1965—1986 ei au construit 2258 metri liniari poduri provizorii, aceasta însemnând lungimea unei garnituri de peste 114 vagoane convenționale;

● Valoarea săpăturilor, umpluturilor de deblee și ramblee efectuate de militari se ridică la 10 155 000 mc, iar a materialelor manipulate la 38 364 000 tone, ceea ce reprezintă o garnitură de tren formată din 192 820 vagoane de 20 tone.

CANALUL DUNĂRE-MAREA-NEAGRĂ

operă monumentală a întregului popor român,
nouă magistrală albastră a traficului internațional
între Europa și celelalte continente ale lumii

Magistrala Albastră

În date...

● În cadrul Plenarei din 18—19 iunie 1973, din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, Comitetul Central al Partidului Comunist Român a adoptat Hotărârea cu privire la realizarea Complexului hidrotehnic și de transport Dunăre-Marea Neagră, cel mai mare

obiectiv economic și de investiții din istoria multimi-
lenară a patriei. Canalul Dunăre-Marea Neagră, la a
cărui realizare armata și-a adus o importantă contri-
buție, a fost dat în funcțiune la 26 mai 1984, după opt
ani de muncă eroică; grandios monument de artă in-
ginerească românească ce cuprinde mii de proiecte și
peste 33 500 deaze și detalii de execuție, rod al
muncii laborioase a specialiștilor din peste 35 de in-
stitute de cercetare și proiectare;

● canalul este un complex de navigație cu funcțio-
nalități multiple; este încadrat în clasa a VI-a de ca-
nale și permite navigația în dublu sens, scurtînd în-
tîlnirea Dunării cu Marea Neagră cu 400 km;

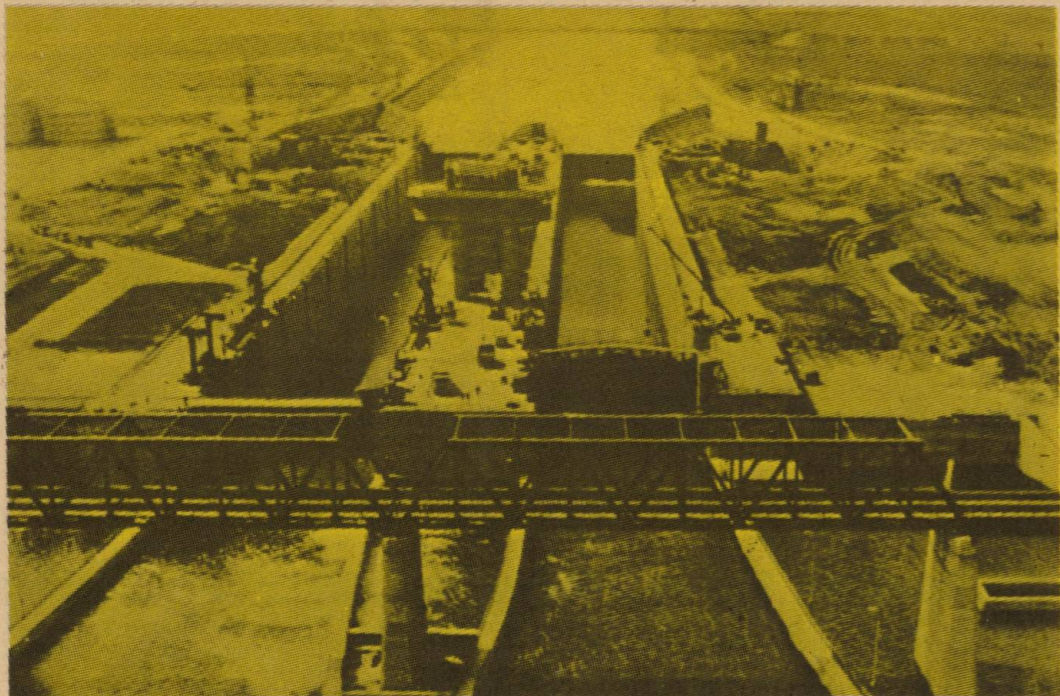
● legătura canalului cu Dunărea și Marea Neagră
se face prin două ecluze gemene, cu lungimea utilă a

complexitate al execuției, sînt adevărate opere de
artă;

● pentru realizarea canalului au fost excavați 300
milioane mc pămînt și apă (echivalentul a 120 pira-
mide Keops), s-au turnat peste 3,6 milioane mc de
beton, s-au fabricat și montat peste 11 000 tone ta-
bliere metalice pentru poduri, 20 000 tone echipa-
mente hidromecanice și peste 15 000 tone alte con-
fecții și piese metalice.

● Armata a fost angajată în executarea unor lu-
crări complexe de excavații, taluzări, apărări, consoli-
dări, dînd un impresionant examen de conștiință, de
muncă, de bărbăție și devotament față de țară;

● Eforturile militarilor la construcția canalului, în
kilometri, tone sau metri cubi au fost materializate în

șasurilor de 310 m, lățimea de 25 m și cu o adîncime
la prag de 7,5 m;

● Între Marea Neagră și Dunăre pot naviga și nave
fluvio-marine pînă la 5 000 tdw;

● **Canalul Dunăre-Marea Neagră** construit nu-
mai pe teritoriul țării noastre constituie o apă na-
țională a României.

Și cifre...

● Canal navigabil cu o lungime de 64,2 km, adîn-
cime de 7 m și o lățime de 70—90 m, cu 3 porturi
fluviale (Cernavodă, Basarabi și Medgidia) și unul flu-
vial și maritim (Constanța Sud-Agigea);

● asigură navigația în dublu sens a convoaielor de
nave cu o capacitate de pînă la 18 000 tone (ceea ce
permite rularea unui trafic anual de circa 80 milioane
tone);

● pe traseul canalului sînt 36 poduri (cu o lungime
de peste 3 650 m) dintre care 11, prin gradul de

42 km canal realizat integral, 20 km participare, 82
milioane metri cubi excavații, 102 milioane tone tran-
sporturi, 5,5 milioane metri cubi protecție de mal,
3,2 milioane metri cubi anrocamente din piatră brută,
2 milioane metri cubi turnări betoane în ziduri de
sprijin, 500 km drumuri tehnologice, participarea la
construcția a 50 km cale ferată;

● În taluzele de protecție a malurilor au fost in-
troduși peste 150 000 000 bolovani a 50 kg fiecare,
iar lungimea coloanei de autobasculante de 16 tone
care au transportat cele 102 milioane tone a depășit
60 000 km;

● Canalul are în cronică lui eroică multe nume de
ostași, multă, foarte multă muncă într-un anume fel
anonimă. Este munca zecilor de mii de tineri militari
construcțori și a altor mii de cadre, care au trudit pe
tronsoanele uriașei construcții, fiecare dintre ei lă-
sînd o urmă care va dura etern, căci magistrala albas-
tră va dăinui — așa cum arată tovarășul Nicolae
Ceașescu. — cît timp va dăinui planeta noastră.

TRANSFĂGĂRĂȘANUL

■ Grandioasă epopee a confruntării între om și natură la care militarii armatei României socialiste, în-deosebi geniștii, și-au adus o importantă contribuție; ctitorie finalizată în anul sărbătoririi celei de-a XXX-a aniversări a eliberării patriei;

■ **20 septembrie 1974** — inaugurarea acestui monumental drum alpin de către președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

■ **Transfăgărășanul** — arteră vitală în trupul țării, însemn trainic al forței economiei României, cale alpină rutieră realizată după 2200 de zile de muncă eroică; cea mai înaltă comunicație și la propriu și la figurat din țară, cu unele porțiuni situate la peste 2000 de metri altitudine;

■ în limbaj rutier, doar patru inițiale D.N. 7 C;

■ drum modernizat alpin care atinge cea mai mare altitudine, 2045 m, lung de 91,5 km, cu un tunel rutier în lungime de 887 m, avînd cota de intrare, în județul Argeș, de 2025 m și cea de ieșire, în județul Sibiu, de 2040 m;

■ drum alpin care a necesitat executarea, în condiții deosebit de grele a peste 3,8 milioane mc de săpături (din care mai mult de jumătate în stîncă), a peste 290 000 mc de zidărie, a peste 830 de lucrări transversale, a 27 de viaducte și poduri;

■ drum alpin care are, pe întreg traseul, lățimea părții carosabile de 6 m, 54 km de parapeși și peste 800 de curbe.

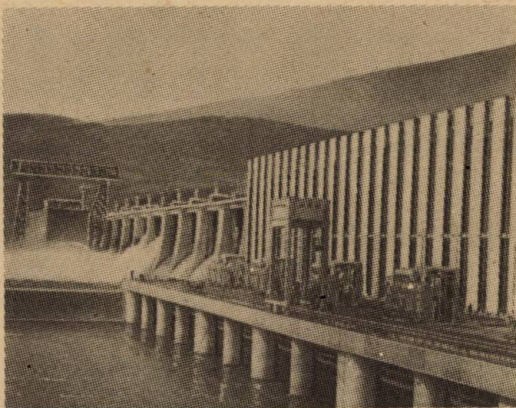
Transfăgărășanul — lupta aprigă a omului cu muntele în care el, OMUL, a investit un munte de efort, sacrificii și chiar, pentru totdeauna, ființa sa; drum care va vorbi peste secole de munca, dîrzenia și capacitatea creatoare a poporului român, a bravilor săi apărători de glie.

Monumentale edificii ale energiei românești

PORTILE DE FIER I

■ Construcția celei mai mari și mai impunătoare dintre cele 70 de hidrocentrale înălțate în anii socialismului, „Complexul hidroenergetic și de navigație Porțile de Fier I”, în colaborare cu R.S.F. Iugoslavia, a durat 10 ani, cerînd un uriaș volum de lucrări executate de peste 10 000 de constructori, în rîndul cărora s-au aflat și ostașii armatei noastre;

■ „Cetatea luminii” produce 10 milioane kw/h fiecare turbină avînd 178 MW.

PORTILE DE FIER II

■ Colos energetic dat în funcțiune în cîincinalul 1981—1985, pentru realizarea căruia au fost excavati, pe uscat și sub apele Dunării, peste 13 milioane mc de balast și marnă și au fost turnați peste 2 milioane mc de beton;

■ EPOPEEA ENERGETICĂ continuă prin alte 40 de hidrocentrale în execuție pe Dunăre, Olt, Siret, Riul Mare, Someș, Cerna, Argeș și Buzău, obiective la realizarea cărora militarii își aduc și vor aduce o importantă contribuție.

METROUL BUCUREȘTEAN

■ Drum subteran al Capitalei României construit la inițiativa președintelui țării, realizare ce ridică tehnicienilor și inginerilor constructori români, aflați la prima construcție de acest gen, probleme deosebite, în condițiile în care metroul are un traseu paralel, iar în unele locuri îl și intersectează, cu riul ce brăzdează Bucureștiul, Dîmbovița;

■ cuprinde trei magistrale din care pînă în prezent sînt date în funcțiune prima și bună parte din

cea de-a doua: Magistrala I, lungă de 25,1 km cu 16 stații și 2 depouri; Magistrala II, lungă de 19 km cu 13 stații și un depou; Magistrala III, lungă de 11,5 km cu 9 stații și un depou;

■ la drumul de fier subteran, militarii au montat pînă acum 35,1 km linii.

Maior GHEORGHE ȘOANĂ

BĂRBAȚI CU ȚARA DE-O FIINȚĂ

(urmare din pag. 7)

S-ar putea scrie multe pagini frumoase despre subunitate. Despre felul în care, alături de comandant, căpitani Ion Cristea și Gelu Marcoci, locotenenții-majori Costică Savu și Miron Ghiță, locotenentii Dinu Sirelean și Nicolae Fătu organizează procesul de instrucție și educație, despre întreținerea și exploatarea în perfecte condiții a tehnicii din înzestrare, despre întărirea, pe toate căile, a ordinii și disciplinei militare. În subunitate sînt aplicate metodele care și-au dovedit eficiența și care asigură instrucției un pronunțat caracter practic-aplicativ: instrucția pe ateliere, în flux continuu, pe timp de zi și de noapte; la școala de gradați militarii sînt rulați de timpuriu la comanda grupei și prin toate funcțiile (lunetist, pușcaș-mitralior, trăgător la aruncătorul de grenade etc.); la exercițiile tactice, terenul este mereu schimbat pentru evitarea sablonismului.

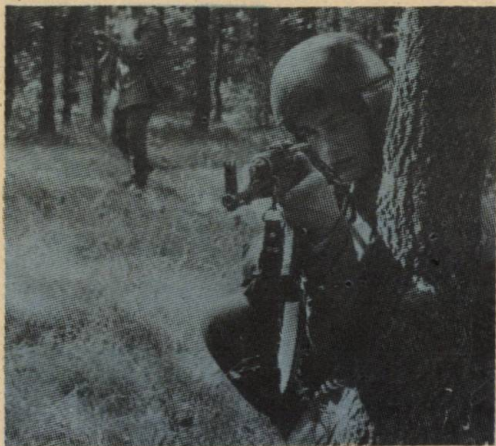
...Aplicație cu efectuarea pe jos a unui marș de 100 de kilometri. Se stîrșește vijelia. Nisipul seceră văzduhul, intră în ochi, în gură, sub haine. Militarii luptă cu nisipul, cu oboseala, cu ranița și armamentul... din ce în ce mai grele, cu bocancul care roade.

Locurile pe unde mășăluiesc amintesc de fapte istorice legendare. În minutele dintr-o pauză locotenentul-major Mircea Preda povestește o întîmplare eroică din timpul războiului, petrecută pe colina din zare. Militarii intră în coloană cu alt sufler, pășesc viguros, iar la capătul celor 100 de kilometri execută în timp record lucrări genistice rezistente și perfect mascate. În timp ce argila mai adaugă un rînd de tălpi bocancilor iar ploaia și vîntul își fac de cap...

Rînd pe rînd toate subunitățile au primit în această aplicație tactică aprecierea maximă, cadrele dovedind capacitate de organizare, gîndire creatoare în situații complexe, o bună stăpînire a regulamentelor. Luarea hotărîrii a constituit pentru locotenentul-major Anghel Dinulescu, care acționa în cooperare cu o subunitate de gărzi patriotice, momentul cheie al aplicației, asigurîndu-i reușita. Cum s-a întîmplat de altfel și cu locotenentul-major Vasile Neagoe, aflat pe o înălțime dominantă, care a făcut să eșueze atacul prin surprindere al „inamicului” în flancul drept al subunității. Dacă acțiunile s-au desfășurat snur, este și meritul mecanicilor conductori, plutonierii Gabriel Mitroi, Doru State, Andrei Crișan ș.a., specialiști clasa a II-a. Ei au demonstrat că nu există nici vreme, nici teren care să zăgăzuiască înaintarea TAB-urilor. „Prin muncă, apreciază locotenent-colonelul Dorin Apostol, se dezvăluie firea omului și tot prin muncă se poate împodobi cu asemenea calități ca: ordinea, disciplina, răspunderea, tenacitatea.” Este exact ceea ce se poate spune și despre sergenții Constantin Burghilea, Ion Stănilă, Florin Stancu, despre soldații

Adrian Drăgan, Ștefan Albu, Marin Tatu sau despre orice alt ostaș din unitate. Pentru că ei, ostașii, au fost cei care într-o seară tîrzie, deși abia întorși din poligon, s-au înarmat cu lopeți, cângi și găleți și au început lupta aprigă cu flăcările mistuitoare izbucnite la baza furajeră a unui C.A.P. Acționînd cu îndrăzneală și operativitate, ei au reușit să localizeze incendiul și să limiteze pagubele. Pentru că ei, ostașii, la vremea taberei de schi, au urcat, pînă la unul, printr-o zăpadă de peste un metru, la cota 1800 metri. Și aceasta nu pentru că muntele exista, parafrăzînd cuvintele unui celebru alpinist, ci pentru a fi în măsură să acționeze, ca buni luptători, în orice condiții. Pentru că ei, ostașii, aceștia și toți ceilalți, și-au adus și își aduc contribuția lor de muncă și veghe pe toate marile șantiere ale țării: Canalele navigabile Dunăre-Marea Neagră și Poarta Albă-Midia-Năvodari, metrourile bucureștene, Transfăgărășanul, Uzinele Olcit, Hidrocentralele Porțile de Fier și Lotru, Combinatele siderurgice de la Galați și Călărași, platformele chimice de la Pitești și Midia-Năvodari, Termocentrala de la Turceni, Șantierele navale din Tulcea și Mangalia, Combinatul petrochimic Azomureș și multe alte cetăți ale industriei și culturii. Lucrînd în echipe mixte, militarii participă, de asemenea, împreună cu sondorii, cu minerii, la sporirea zilnică a producției de țitei și de cărbune a țării, muncesc pe șantierele de irigații cu inima plină de bucurie, știind că apa înseamnă bogăția de mîine a ogorului. Aceste lucrări solicită din plin competența tehnică și organizatorică a ofițerilor. De altfel, cadrele militare participă la întreaga viață social-politică și culturală a garnizoanei. Ofițerul Nicolae Rotaru este deputat în consiliul popular, căpitănul Alexandru Coman și locotenenții-majori Valeriu Chirilă, Vasile Badea iau parte activă la formarea pentru muncă și viață a tinerilor din detașamentele de pregătire pentru apărarea patriei. Ofițerii Matei Gavrilă, Ghiță Ardeleanu, Iancu Pandele organizează diferite activități politico-educative și cultural-artistice pe plan local, sînt prezenți la înfrumusețarea localității, fac parte din comitetul de părinți sau de locatari.

O unitate ca multe altele, puternică prin fiii ei, prin spiritul competitiv proaspăt. Militari mai tineri, militari mai vîrstnici își fac datoria într-un colectiv ostășesc model, întîmpinînd Ziua Armatei Republicii Socialiste România în viguroasa cadentă a noii calități, cu inima fierbinte, conștienți de nobletea misiunii ce o au ca apărători și constructori de ev nou.

ROMÂNIA- CEAUȘESCU

- Țară a Păcii
- Erou al Păcii

„Sintem hotărâți ca, în spiritul hotărârilor Congresului al XIII-lea, al politicii noastre generale externe — care s-a dovedit că răspunde intereselor națiunii noastre și ale tuturor popoarelor lumii — să acționăm și în viitor, cu toată fermitatea, în direcția dezvoltării relațiilor cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare, precum și cu țările capitaliste dezvoltate, cu toate statele lumii, fără deosebire de orinduire socială, sintem hotărâți să facem totul pentru a contribui la triumful rațiunii, la dezarmare, la pace, la asigurarea viitorului liber și independent al națiunii noastre, al tuturor națiunilor lumii!”

NICOLAE CEAUȘESCU

Am așezat drept frontispiciu al acestor rinduri cuvintele gloriosului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu neabătută convingere că ele exprimă cu cea mai mare claritate esența politicii externe a partidului și statului, direcțiile ei fundamentale de acțiune. Și, deopotrivă, angajarea noastră plenară în marele efort al umanității pentru salvagardarea păcii și vieții pe atît de frumoasa Planetă Albastră ce ne-a hărăzit-o natura iar omul și-a făcut-o prin geniul său creator vatră, de viață și muncă, din păcate însă pîndita în prezent de grave pericole ce o pot transforma în orice clipă într-un pustiu radioactiv, cu aspect selenar. Concluziile, aprecierile și angajamentul solemn cuprinse în aceste cuvinte ale președintelui Nicolae Ceaușescu au, în acest an, o

semnificație cu totul și cu totul deosebită. Printr-o fericită și simbolică coincidență în 1986 — *Anul Internațional al Păcii* — am celebrat șase decenii și jumătate, cît măsoară în respect și durată pe columna unor eroice lupte și victorii, vîrsta Partidului Comunist Român. Partidul care de la făurirea sa a înscris pe stindardul ce a reunit tot ceea ce avea și are mai înaintat, patriotic și revoluționar ființa acestui popor, mult milenar, idealul cel mai nobil al oamenilor și națiunilor — *Progresul, Independența și Pacea*. Ideal care, în cele patru decenii ce s-au derulat în procesul revoluției socialiste și mai cu seamă în cele peste două decenii de cînd Congresul al IX-lea a împlinit vrerea noastră a tuturor, vrerea istoriei, alegîndu-l în fruntea partidului și a poporului pe tovară-

șul Nicolae Ceaușescu, Eroul între eroii acestui neam, patriotul și revoluționarul înflăcărat dăruit cu întreaga ființă numai și numai binelui națiunii sale și al întregii omeniri, a devenit faptă trainică ce va dăinui prin vremi și peste vremi. Marea Cărtă a **EPOCII NICOLAE CEAUȘESCU** inscrie în strălucitele sale capitole tot ce am durat pentru noi și umanitate. Pentru că ducind la noi acasă o politică constructivă prin datul ei fundamental, socialismul, ne manifestăm la scară planetară, de pe pozițiile aceluiași dat, ca un factor de nădejde al păcii, independenței și progresului omenirii. Aceasta în virtutea realității inexorabile potrivit căreia făcând parte din lume și din frământările ei nu ne este și nu ne poate fi străin nimic din ceea ce se petrece pe Terra.

Este meritul inestimabil al tovarășului Nicolae Ceaușescu de a fi elaborat și fundamentat, pornind de la extraordinara complexitate a actualelor condiții internaționale ale sfârșitului de mileniu — poate cel mai dramatic timp din existența omenirii —, un program conceptual și practic, realist și cuprinzător, temerar și înțelept, capabil să călăuzească nu numai destinul românesc pe plan internațional, ci să slujească întregii omeniri prin oferirea de soluții general acceptabile pentru spinoasele probleme cu care este confruntată. Program mereu și mereu potențat și îmbogățit cu noi și noi inițiative, cum sînt cele cuprinse în documentele Congresului al XIII-lea, în opera teoretică a secretarului general al partidului, în tezaurlul căreia s-a înscris cu strălucire magistrală cuvîntare rostită cu prilejul aniversării a 65 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român, precum și ampla cuvîntare rostită de la înalta tribună a Congresului al III-lea al oamenilor muncii, cînd, dînd glas voinței întregului popor român, a chemat clasa muncitoare, oamenii muncii, popoarele din întreaga lume să-și unească eforturile și să-și intensifice acțiunile pentru eliminarea primejdiei unei catastrofe nucleare, pentru stăvilirea cursei înarmărilor, în primul rînd a înarmărilor nucleare, pentru obținerea unor progrese reale pe calea dezarmării și păcii.

Niciodată ca astăzi nu s-a vorbit despre România, despre poporul nostru, despre ceea ce întreprindem pe plan intern și internațional, niciodată nu s-a vorbit despre un conducător al românilor — și în general despre un om de stat — în termenii atît de elogiosi în care se vorbește în prezent despre indisolubila și simbolică entitate **ROMÂNIA-CEAUȘESCU**. Și aceasta pentru că România, avîndu-l în frunte pe președintele Nicolae Ceaușescu, și-a dobîndit aleasa stimă și înalta prețuire în conștiința lumii tocmai prin ceea ce gîndește, prin ceea ce înfăptuiește arhitectul și constructorul de geniu al întregii noastre politici.

Politică avînd sîrghiene în concepția partidului nostru, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, potrivit căreia socialismul, independența și pacea sînt de nedespărțit. În această concepție *independența* înseamnă legitima afirmare a dreptului nostru la propria istorie, la devenire progresistă, de sine stătătoare și, deopotrivă, la istoria omenirii *Egalitatea* înseamnă aceleași drepturi și aceleași îndatoriri pentru toate statele, indiferent de dezvoltare economică, de potențial militar, de mărime geo-

grafică, de orînduire socială. *Dreptatea*, atît de proprie socialismului, înseamnă ridicarea justiției internaționale la rangul de principiu imuabil, însă nu doar ca un deziderat propagandistic, cum mai este profesată de anumite cercuri, ci în aceea viziune echitabilă care obligă toate țările la efort conjugat pentru edificarea unei noi ordini politice și economice internaționale, pentru lichidarea prăpastiei dintre țările sărace și cele bogate adîncită încă mereu și mereu de o politică neocolonialistă, spoliatoare. *Democratizarea* vieții internaționale înseamnă să se asigure nu numai în cadrul Națiunilor Unite, ci în toate forurile negociațoare, bi și multilaterale, participarea absolut a tuturor statelor interesate, luarea în considerație a opțiunilor și experiențelor naționale, a intereselor fiecăruia și ale tuturor pe temeiul respectului reciproc. Obiective tangibile în primul rînd prin dialog, pentru că *Dialogul* înseamnă responsabilitate dominată de disponibilitatea părților de a se ajunge la înțelegeri de care să beneficieze întreaga omenire, el constituind aceea stare obiectiv necesară rezolvării problematicii atît de complicate a zilelor noastre.

Dintre toate dezideratele contemporaneității, cărora România, tovarășul Nicolae Ceaușescu li se consacră cu deplină și profundă angajare, determinant este, așa cum relevă secretarul general al partidului, „**de a face totul pentru a asigura existența omenirii, pentru a salva viața pe Pămînt**!”. O impune momentul de cumpănă în care ne aflăm. Cursa înarmărilor, îndeosebi a celor nucleare, posibilitatea ca chiar în mod accidental să se declanșeze o catastrofă cu urmări letale pentru umanitate, intensificarea unor conflicte militare, cronicizarea altora mai vechi, recurgerea tot mai des la folosirea forței în sterile încercări de a soluționa probleme litigioase între state, agravarea crizei economice la care concură jaful neocolonialist practicat fără rezerve și ridicat la rangul de politică de stat de capitalul financiar — iată numai cîteva dintre elementele ce pun problema nu dacă va avea sau nu loc un război, ci aceea că un nou război mondial ar arde în vilvătăile sale întreaga planetă. Mai cu seamă în actualele condiții cînd în arsenalele nucleare s-au acumulat circa 60 000 de încărcături cu o capacitate distructivă de peste 20 000 megatone, echivalentă cu de peste 6 000 de ori mărimea exploziilor utilizați în cel de-al doilea război mondial, în condițiile în care armele nucleare pot semăna distrugerea pretutindeni pe Terra, în care efectele radiațiilor nu cunosc și nu pot cunoaște granițe, nu pot face deosebire între orînduiri și ideologii din clipa în care energia nucleară a fost scăpată de sub control. Este deci un imperativ stringent de a pași pe singura cale pentru salvarea omenirii de la catastrofa nucleară, de la pieire, *distrugerea totală a armelor nucleare*. Această cerință o postulează România, președintele Nicolae Ceaușescu, în programul nostru complex de dezarmare, cerință pe care o propune lumii drept prioritatea priorităților. Și atunci cînd cheamă la eliminarea cît mai grabnică din Europa a rachetelor nucleare, cu rază medie de acțiune, a tuturor armelor atomice — pe continentul nostru aflîndu-se dislocate sau fiindu-i rezervate pentru dis-

trugerea obiectivelor din țările europene circa jumătate din mijloacele nucleare ale celor două principale puteri ce dețin în jur de 98 la sută din totalul acestor mijloace — când propune crearea unor zone denuclearizate în Balcani și sprijină realizarea unor asemenea zone în alte regiuni ale Europei și ale lumii; când cere încetarea imediată a oricăror experiențe cu armele nucleare; și atunci când susține activ programul de dezarmare avansat de U.R.S.S., propunerile constructive formulate de alte state, inclusiv de S.U.A.; când solicită să fie oprită militarizarea Cosmosului, pentru că de oriunde ar veni moartea atomică este la fel de irațională și monstruoasă; când apelează la U.R.S.S. și S.U.A. de a ajunge la o înțelegere pentru oprirea înarmărilor și atunci când consideră că la negocierile de sub egida O.N.U. privind dezarmarea trebuie să se manifeste întreaga răspundere de către toate statele în trecerea la tratative concrete, care să depășească stadiul declarațiilor de bune intenții, în vederea dezarmării, în primul rând a dezarmării nucleare.

Desigur, dezarmarea în concepția României, a președintelui său este un concept larg, impune un demers întins pe multiple planuri cum sint: oprirea sporirii cheltuielilor militare și reducerea acestora până în anul 1990 cu 25—30 la sută și până în anul 2000 cu 50 la sută, proces care ar trebui să înceapă cu statele ce dețin cel mai mare potențial militar; reducerea treptată a efectivelor militare și a armamentelor clasice; retragerea tuturor trupelor străine în limitele frontierelor naționale, demobilizarea lor și desființarea bazelor militare străine de pe teritoriul altor state; reducerea activităților militare a blocurilor existente în Europa — Tratatul de la Varșovia și N.A.T.O. — pentru a se crea condițiile desființării concomitente a acestor alianțe; renunțarea la manevrele militare, în special a celor multinaționale, în apropierea frontierelor altor state; notificarea manevrelor militare și a deplasărilor de trupe de anvergură; realizarea dezarmării în sfera armelor chimice, bacteriologice, a tuturor mijloacelor de distrugere în masă. România nu numai că a avansat un asemenea program dar oferă și pilduitorul exemplu prin hotărârea de a reduce cu 5 la sută efectivele, armamentele și cheltuielile militare încă în acest an.

Salvagardarea vieții și păcii necesită, de asemenea, înfăptuirea securității europene, capitol de referință al politicii externe românești, căruia de-a lungul anilor, începând cu organizarea, desfășurarea Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa și semnarea Actului final de la Helsinki, a reuniunilor următoare ale acestui moment unic în istoria continentului, inclusiv la realizarea la Conferința de la Stockholm a unor acorduri și la convocarea actualei reuniuni general-europene de la Viena. România, tovarășul Nicolae Ceaușescu i-au consacrat importante resurse de energie și dinamism — afirmându-și rolul de pionierat.

Pace înseamnă, deopotrivă, soluționarea pe cale politică, prin tratative, a diferendelor și conflictelor dintre state, abolirea forței sub toate aspectele ei. Printre inițiativele de mare prestigiu ale României — pornind de la indicațiile perso-

nale ale tovarășului Nicolae Ceaușescu — le constituie adoptarea de către cea de-a 40-a sesiune jubiliară a Adunării Generale a O.N.U. a *Apelului Solemn* către statele aflate în conflict de a renunța fără întârziere la acțiunile militare și a trece la rezolvarea diferendelor pe calea tratativelor, ca și a *Angajamentului* tuturor statelor membre ale O.N.U. de a se abține de la folosirea forței și amenințării cu forța, de la orice intervenție în treburile interne ale altor state. Pe această linie constructivă se înscrie și *Apelul Congresului al III-lea al oamenilor muncii din R.S. România* pentru dezarmare nucleară și generală, pentru pace.

Pace înseamnă, totodată, instaurarea unei noi ordini economice internaționale, programul românesc, inițiat de președintele Nicolae Ceaușescu, sintetizând restructurarea relațiilor economice internaționale pentru ca progresul să devină un bun al tuturor țărilor, să fie lichidată subdezvoltarea, să fie asigurată dezvoltarea armonioasă a economiei mondiale. Deoarece prin progresul economic și social al fiecărui popor poate fi creat climatul de destindere, de colaborare, poate fi salvată pacea.

Pacea, în concepția României socialiste, a iluziului său președinte, înseamnă respectul neabătut al principiilor independenței și suveranității naționale, deplinei egalități în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, renunțării la utilizarea forței și amenințării cu forța, al dreptului inalienabil al fiecărui popor la dezvoltarea de sine stătătoare conform intereselor sale; coexistenței pașnice între state cu orinduri sociale diferite. România a așezat statornic la temelia relațiilor sale cu toate statele aceste principii și le promovează consecvent ca norme fundamentale ale raporturilor internaționale.

În toate acestea vedem, noi și toți prietenii noștri, esența a ceea ce în anii de după Congresul al IX-lea al partidului a devenit esența **DOCTRINEI CEAUȘESCU**. După cum, toate acestea au dăltuit cu majuscule de aur în conștiința umanității acea entitate de nezdruccinat **ROMÂNIA—CEAUȘESCU—PACE**, ne-au propulsat la scara întregii planete drept **Țară a Păcii**, iar pe proeminentul nostru președinte drept **Erou al Păcii**.

Calea spre un asemenea loc și rol de mare cinste în lumea contemporană nu ne-a fost lesnicioasă. A necesitat mereu și mereu noi inițiative, afirmarea și reiterarea pozițiilor principale pe care ne situăm consecvent — așa cum am făcut-o și o facem în 1986, prin cuvântările tovarășului Nicolae Ceaușescu, prin *Declarația-Apel a Frontului Democrației și Unității Socialiste, Declarația Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România cu privire la Anul Internațional al Păcii, apelurile și chemările* altor organizații de masă și obștești pentru înlăturarea primejdiei nucleare, pentru apărarea viitorului pașnic al întregii omeniri.

A necesitat, de-a lungul a peste 21 de ani, un dialog viu, de uriașă anvergură, deschis spre toate orizonturile Pământului, o amploare fără precedent a relațiilor noastre internaționale.

Avem în prezent legături diplomatice, economice și tehnico-stiințifice cu circa 150 de state față de numai 27 în 1947 și 67 în 1965.

istoricele itinerare de pace și prietenie ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, în țări din Europa, Africa, Asia, America Latină și America de Nord, în general cele peste 450 de întâlniri la nivel înalt ale șefului statului nostru cu șefi de stat și guvern de pe toate continentele, cele 22 de tratate de prietenie, colaborare și asistență mutuală sau tratate de prietenie și colaborare, cele aproape 150 de Declarații Solemne și Declarații Comune și alte circa 800 de documente interstatuale semnate cu prilejul dialogului la nivel înalt au deschis noi și vaste perspective politicii externe a partidului și statului nostru, înscriindu-se, totodată, ca substanțiale contribuții la cauza dezarmării, securității, la apărarea dreptului vital al popoarelor la pace în libertate și independență.

După cum ne-a propulsat și ne propulsează în conștiința umanității ca un reazem de nădejde al păcii și progresului principialitatea cu care milităm ca știința, această importantă forță a dezvoltării, să slujească numai și numai cauzele nobile ale omenirii, să nu se întreprindă nimic care să ducă la deturnarea științei în scopuri ostile omului. Demers desfășurat permanent, cu probitate și persistență de oamenii de știință din țara noastră în cadrul Comitetului național român „Oamenii de știință și pacea”, condus de tovarăsa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, personalitate de seamă a vieții politice, savant de renume mondial.

Chiar numai în lumina acestor succinte considerații avem clar conturate sursele înaltului prestigiu, ale alesei prețurii de care se bucură pe întregul glob politica externă românească, ecoul peren în conștiința lumii a indisolubilei entități **ROMÂNIA—CEAUȘESCU**, țara noastră fiind apreciată ca Țară a Păcii, iar președintele **NICOLAE CEAUȘESCU — EROU AL PĂCII**.

În această apreciere, în elogiul atîtor și atîtor șefi de stat și guvern, personalități marcante ale vieții internaționale, în interesul profund manifestat față de liniile directoare ale **DOCTRINEI CEAUȘESCU** — cum este numit peste hotare conceptul nostru de politică externă — cuprinse în opera social-politică a președintelui României — operă editată într-un mare număr de țări de pe toate continentele în peste 150 de titluri și în 21 de limbi, între care toate limbile de circulație internațională, ca o recunoaștere a contribuției inestimabile la tezaurul mondial al gândirii revoluționare, progresiste puse în slujba omului, a progresului și a păcii sale — aflăm tot atîtea expresii elocvente ale prestigiului strălucitului nostru conducător — prestigiului României socialiste.

Cu deplină încredere în capacitatea popoarelor, a forțelor înaintate de pretutindeni, care acționînd unite pot determina triumful unei politici noi pe plan mondial, România socialistă, ilustrul bărbat de stat din fruntea sa, acționează neabătut, în spiritul hotărîrilor Congresului al XIII-lea, pentru pacea poporului nostru și a întregii lumi. Potînd prin concepția și activitatea noastră practică în planul relațiilor internaționale efortul consacrat realizării generoaselor obiective ale **Anului Internațional al Păcii**, pe care-l dorim transformat în Anii Internaționali ai Păcii, considerînd că acest an trebuie, așa cum subliniază președintele Nicolae Ceaușescu, „să determine acțiuni și înțelegeri concrete, reale în direcția opririi cursei înarmărilor, a dezarmării și asigurării păcii! Numai așa se va răspunde însemnătății acestui An, voinței popoarelor!”

M. MĂGUREANU

- Tot ce e în legătură cu pacea interesează în cel mai înalt grad România.
- Vrem să fim prietenii tuturor națiunilor, fără excepție, dar în treburile noastre interne nu primim ca stăpîn decît pe noi înșine.
- Cred că egalitatea cea mai perfectă trebuie să existe între națiuni.
- Să nu amestecăm chestiunile. Consider ca o imposibilitate directoriul marilor puteri. Desigur, statele mari, prin importanța și tradiția lor joacă un rol politic care ocupă un mare loc în Europa. Dar a asocia cîteva puteri, chiar foarte mari, pentru a conduce soarta celorlalte națiuni este, după părerea mea, o imposibilitate.
- Există o putere care stă mai presus de forță și aceasta este conștiința solidarității umane.
- Eu nu fac o alegere între gloanțele ce s-ar putea îndrepta spre țara noastră.
- Dacă toată lumea vrea pace, atunci soluția e simplă: să facem frontul unic al păcii.
- Poate că în lume nu e încă pace, însă omenirea merge în întîmpinarea ei. Pacea este în realitate un fenomen în mișcare. Ea este ceva viu care se înfăptuiește treptat. Pacea nu este nici odihnă, nici delăsare. Pacea este numai un scop, o direcție!
- Niciodată nu vom renunța la cea mai mică particică din dreptul pe care l-am dobîndit de pe urma suferințelor care au reprezentat pentru noi marile războaie și niciodată nu vom accepta ca cineva să dispună de soarta noastră în afară de noi înșine și să ne impună hotărîri la care noi nu am fi consimțit.
- Ar însemna să nu cunoaștem românii, dacă nu ne-am da seama că, dacă ei au fost întotdeauna gata să dea comunității internaționale contribuțiunea lor, oricare ar fi sacrificiile care ni s-au cerut, ei fac azi o dogmă din egalitatea în drept și în demnitate.
- Pentru a împiedica războiul ca fenomen social, trebuie să începem prin a-l desființa ca instituție legală. Spre acest prim ideal trebuie să tindă noile legi internaționale despre pace.
- Soarta omului este să trăiască și să moară. Ocupația lui trebuie să fie munca și nu distrugerea prin provocarea războiului.

(Nicolae Titulescu și strategia păcii)

„Maria” și „Îngrijorare”, fotografii artistice, încununate cu numeroase premii, la diferite saloane și expoziții interne și internaționale. Autor: locotenent-colonel ing. GHEORGHE RIZEANU

Legământul solemn

Suprema mărturie de credință

Prin jurământ noi am rostit, lucid,
Suprema mărturie de credință
În patrie - n popor și în partid
Iar crezul nostru-nseamnă biruință.

Iar crezul nostru-nseamnă neclintire
Și luminată stemă, cum ne-o vrem,
Înseamnă patos, flacără, iubire
Pentru al oastei comandant suprem!

Iar crezul nostru — limpede chemare
Înseamnă pace și înseamnă zbor.
E țara liberă între hotare
Și-n comunism se-nalță-n viitor!

SORIN DOCEA

1. O mare de inimi tinerești vibrând la unison
sub Tricolor

2—3. „Ne mindrim cu voi, dragii noștri ostași!”

NOI, toate armele, la datorie!

O MISIUNE MAI PUȚIN OBIȘNUITĂ

...pe care o întregesc din notele comandorului aviator Gheorghe Borcescu, încredințate mie împreună cu o sumă de documente inedite ținând de istoricul aviației românești.

Este 21 martie 1934, ora 17,30.

Cazinoul Flotei de hidroaviație de pe lacul Siutghiol. Zi incertă meteorologic. Căpitanul aviator Borcescu asistase la pregătirea hidroavionului „Savoia — Marchetti S-55”, pe care voia să-l încerce a doua zi. Hidroavion cu care, în 1938, în echipaj cu generalul Vasile Hențescu, locotenentul mecanic Dumitru Georgescu și maistrul Aurelian Novac a executat raidul Constanța—Istanbul—Atena—Bengazi—Tripoli—Constanța. Hidroavion nou, modern, bicocă, bimoto, cu motoarele în tandem și elici cu patru pale, totul într-o nacelă suspendată deasupra aripii, confortabil, cu mare autonomie de zbor, la bordul căruia Umberto Maddalena a traversat Alpii spre extremul nord scandinav, atingând „Pământul de Nord-Est”, dincolo de Svalbard, într-o misiune de salvare a echipajului de pe dirijabilul „Italia”, comandant de Nobile. Misiune de salvare internațională cu care prilej locotenentul pilot Lundborg, suedez, pilotul sovietic Ciuknowski și spărgătorul de gheață „Krassin” și-au adus contribuții esențiale.

Mulțumit de control, mulțumit de dotarea hidroscalei, de ordinea care domnește la debarcader, căpitanul Borcescu urcă treptele cazinoului, să-și acorde o clipă de răgaz. Și, ca întotdeauna când își dorește liniștea, telefonistul:

— Domnule căpitan, de zece minute vă caută domnul comandor Constantinescu de la Comandamentul marinei militare. Urgent!

Comandorul Constantinescu-Cocioc. Oricum, hidroaviația lucrează pentru marină.

— Ordonafi!

Căpitanul aviator ascultă siderat cererea marinarului. Un puștan, copilul unui bulgar, jucându-se cu o lotcă, sau pescuind guvizi pe lângă mal, a fost luat de vânt și dus spre largul capului Caliacra. Alarma a fost dată de la Mangalia. Singura navă românească în mare este distrugătorul „Mărășești”, aflat în largul Sulinei. I s-a dat ordin să plece spre sud cu toată viteza, dar, în cel mai bun caz, nu va ajunge în zonă decât spre orele 23. Nu s-ar putea să decoleze un hidroavion?

Căpitanul rămas „cel mai vechi” la hidroscală, comandantii fiind plecați la Galați și Sulina, hotărăște pe loc. Raportează telegrafic:

— Decolez în 30 de minute. Trec peste Comandamentul marinei. Dacă descopăr lotca, amerizez indiferent de starea mării. Probabil nu voi mai putea decola. Ordonafi distrugătorului „Mărășești” să mă caute. Am onoarea să vă salut!

— Alarmă!

Sînt înșfăcați maistrul escadrei, Petrescu Dumitru și cel italian, în garanția căruia sînt hidro-urile, Hugo Chelloni. Debarcader, șalupa de serviciu, viteză, se ajunge la hidroscala de la Palazu Mare. În șalupă se face prelucrarea. Un pui de bulgar. Un pui de om. Ce-o fi pe sufletul lui, acolo în bătaia valurilor? Vine și noaptea. Caporalul Comănescu, mecanicul hidroului tocmai husează motoarele. La loc comanda! „S-55” Nr. 1 torpilor este invadat de personalul de la

hidroscală. Se aduc alimente, o barcă pneumatică de salvare, apă, biscuiți. Echipajul la bord. Decolare. Turaj mic să se acomodeze privirile cu peisajul marin. Se trece la verticala Comandamentului marinei.

Căpitanul Borcescu este silit să zboare la 300 de metri.

Deasupra se strâng mase compacte de nori. Plafon 400.

Se scrutează marea acoperită de tivul alb al berbecilor. Deci, vînt. Marea cenușiu-oțelie, infinită, deasupra căreia plutește amalgamul de griuri care prevestesc înserarea.

Nici o lotcă în vedere.

Căpitanul virează spre larg. Încep să se vadă flăcăurile de la eșapament. Marea pustie. Nu există legătură radio aer-sol. Cade amurgul echinocțial. Sumbrou. Torturat de vîntul care se simte la manșă. Nimic. În afară de gustul lășit al disperării. Căpitanul se gîndește la copiii lui. Apoi la cel din barcă. Singur în pustietatea gemindă a mării. Noaptea. Abia revine la Mangalia. Amerizare limită pe lacul sinuos. Pilotează hidroul spre malul la care acostează lume. Cei de la căpitania portului. Și... părinții. El, Demirov-Gheorghiev venea către Mangalia cu căruța. La un punct pescăresc a stat să răsuflă caii. Năvălă-se a scos traista cu mîncare. Hristu, flăcăiașul de 12 ani, s-a dus la lotcile trase pe mal. Erau și alți copii. Ca să-l speție, copiii pescarilor au dat lotca la apă. Pe urmă a fost treaba vîntului s-o ducă la larg. Tatăl și mama au privit cu disperare cum se pierde Hristu. Cu disperare i-au auzit strigătele de ajutor. Au gonit la Mangalia să ceară ajutor. Comandamentul marinei a alarmat un distrugător și un hidroavion. Iată distrugătorul. Undeva în larg, antenele incandescente ale proiectoarelor palpînd întinericul. „Mărășești” a ajuns în zonă. Caută marinărește.

Căpitanul Borcescu își dă seama că numai o cercetare pornită de la estimarea obiectivă, matematică a datelor poate duce la succes. Direcția și viteza vîntului. Punctul exact de unde a plecat lotca în derivă. Cîte ore au trecut de la plecarea în derivă. Cîte pînă mîne la ora 6 cînd hidroavionul va fi în larg. Iată, trasează pe hartă careul de cercetat. Își calculează elementele de zbor. Chelloni doarme la hidro, ca mîne, „prima dell'alba”, să încălzească motoarele. Figura tragică, resemnă că a mamei lui Hristu îl obsedează pe căpitan.

22 martie, „prima dell'alba”, deci la mijitul zorilor. Încercarea motoarelor. O bujie dă rateuri. Se schimbă. Se decolează de pe loc. Se iese în larg. Ore de căutare disperată. Ochii arși de soarele reflectat în mare. Torturați de monotonia berbecilor rulați de hulă. Imagini false. Zeci de lotci în văile valurilor. Luciul albastru al mării și pustiul. Larg, coastă, larg, coastă, drum compas 70°, viraj, cu minute de plumb și mereu marea pustie — „Mărășești” rămas undeva dincolo de orizontul vizibil și de la capăt.

Ultimul viraj spre larg. Abia îl amorsează. Atunci i se pare că vede undeva în tribord o pată neagră dispărută brusc între valuri. Schimbă virajul. Pică ușor spre acel punct acum invizibil. Schimb de priviri cu mairtru! Petrescu. Speranța. Emoția.

Iată lotca!

Nimic decît marea și lotca. Lotca și atît. Ba nu. Iată și copilul. Viraj. Lotca plină cu apă. Copilul în apă. Copilul scoate apa. Se vede că scoate apa. Vîntul din față. Amerizaj dincolo de orice indicație regulamentară. Se obturează turelele. Se amarează totul; oameni și obiecte. Bubuitul cîmplit al valurilor în cocile metalice. Baroase lichide izbînd hidroavionul, saltul din creastă în creastă pe pinteni, vibrația puternică a manșei-volan, a tabloului de bord, apoi tangajul pe hulă, apoi manevra prudentă de abordare a bărcii și...

Hristu, cu căciula îndesată pe ochi, cu sumanul ud, fără nici un semn că vede hidroavionul venit la o cange de lotcă, scoate ritmic apa cu ghiordelul. Ritmic. Se pleacă înainte. Umple ghiordelul. Îl deșartă peste bord. Umple ghiordelul. Îl deșartă. Umple ghiordelul... Nu vede bandula bătuță de Chelloni. Umple ghiordelul. Viața lui este ghiordelul. Nu are lopeți. Nu are apă de băut. Nu are decît ghiordelul. Umple și deșartă ghiordelul.

O nouă manevră cu motoarele urlînd. Abordaj direct.

Hristu nu vede hidroavionul.

Hristu umple și deșartă ghiordelul.

Chelloni îl smulge din lotcă. Este dezbrăcat, freat cu rom în lipsă de alcool, infolot în huse, amarat ca un balot.

Abia cînd se trag motoarele în plin, cînd valurile luate perpendicular răzbușie sinistru în cutia de rezonanță a cocii, cînd pulberea lichidă acoperă hubloul

Gînduri despre ostașii țării

...Îmi place să mă uit azi la dumneata, tovarășe soldat, bine hrănit, îmbrăcat bine, încălțat calduros, volos. Azi nu mai ești nici deșcă și nici răcan; ești tovarășul, fratele, semenul nostru respectat.

TUDOR ARGHEZI

Ne mîndrim astăzi cu cei ce continuă tradițiile acelor bărbați nemuritori care și-au ridicat brațul pentru ca țara să nu stea în genunchi în fața nimănui. Ne mîndrim cu oștirea noastră temeinic instruită, profund atașată politicii partidului. Sîntem convinși că toți cei care au cîntea să poarte uniforma armatei române, de la soldat la general, sînt gata oricînd, la ordinul patriei, să-i apere integritatea și suveranitatea.

MARIN PREDĂ

Ostașule! Privirea-ți arde/ Te uiți atent, far-un cuvînt./ Și-n ochii tăi țîtînd departe/ E-o sântînelă fără moarte,/ E-nflăcărul jurămint.

CICERONE THEODORESCU

Și marmura, și piatra, și aurul sînt stupuse legilor risipirii; brîndușele răsar, strălucesc și se usucă, păsările care cîntă pe monumente mîgrează, îmbătrînesc și pier, dar ceea ce nu are moarte e fapta; ea trece din generație în generație, pînă ce urcă la aura supremă a legendei. Soldații noștri adormiți în Tatra, sub orga tunurilor și mitralierelor, sînt pururi vii...

EUSEBIU CAMILAR

rile, abia atunci Hristu G. Demirov se înspăimîntă de moarte.

A doua zi după echinocliul de primăvară.

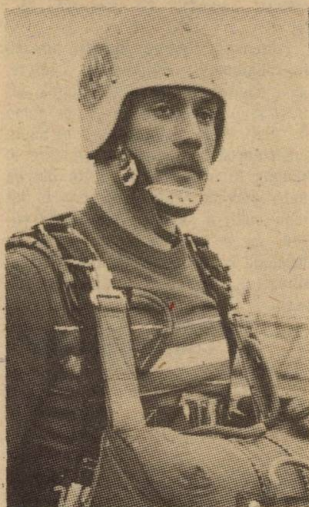
Hidroscala Siutghiul.

Hidroavionul „S-55” nr. I se întoarce din misiune.

Distrugătorul „Mărășești” pune prova pe Sulina. Este ora 11. Și comentariul ȕrgului:

„Ce oameni curajoși!”

RADU THEODORU

Plutonierul parașutist Ramiro Nicolau, un temerar între temerari.

Biografia plutonierului Ramiro Nicolau, parașutist militar clasa I, poate fi expedită în trei rînduri, dar poate constitui, la fel de bine, o excelentă sursă de inspirație pentru un romancier. Are 29 de ani și a efectuat peste 1150 de lansări din înaltul cerului.

În anul 1977 sare de vreo 50 de ori din turnul de parașutare de la Complexul sportiv „23 August” din București și cîștigă patru concursuri de aterizare la punct fix. Cei 86 de metri pînă la sol îi parcurge vibrînd ca o strună de vioară. Botezul aerului, primul salt din avion, îl primește la Aeroclubul „Aurel Vlaicu”, unde obține și *Brevetul de parașutist*. Amănuntele pe care și le amintește sînt în perfectă consonanță cu starea de spirit a acelor clipe unice, cu alchimia sufletească a fiecărui salt în parte. „Cîte lansări, tot atîtea experiențe inedite, tot atîtea acte irepetabile — ne precizează el. Pentru că mereu altele sînt trăirile umane, alții sînt parametrii fizici ai zborului, ai atmosferei, ai terenului, altfel se apropie pămîntul în cădere liberă, alta e plutirea în balans ușor, altul socul aterizării...”

Parașutismul reprezintă pasiunea lui numărul 1, nopțile nedormite cînd îi înfloresc în imaginație mii de cupole de mătase legămindu-se în azur. Nu stă o clipă locului. Adunate, sînt sute și sute de ore petrecute în baza de parașutaj de la sol, unde este îndrumat îndeaproape de un temerar al văzduhului, locotenent-colonelul Drăgan Gogan, parașutist militar clasa I, avînd în palmares peste 2 200 de salturi, executate ziua și noaptea, pe pămînt sau pe apă. Începînd cu anul

1980, plutonierul Ramiro Nicolau face parte din lotul național de parașutism. În unitate execută și salturi de omologare, operațiuni de mare răspundere și curaj, consolidîndu-și treptat măiestria.

Pe firmament apar și primele succese. La campionatul național de parașutism din anul 1981 se clasează pe *locul 3 din o sută de concurenți* (proba de aterizare la punct fix). În același an participă la cam-

pionatul de parașutism al țărilor socialiste desfășurat la Vilnius (U.R.S.S.) și ocupă un loc fruntaș cu echipa. Confruntat cu rigorile marilor concursuri, conștientizează și mai bine rolul pregătirii multilaterale în parașutismul de performanță. Sub conducerea antrenorilor își perfecționează pînă la reflex mișcările impuse în acrobația aeriană. Plasa elastică, exercițiile fizice, halterele, lăptele, gimnastica, atletismul, schiul, înotul,

practicate după un program strict, fac, cu siguranță, viața mai ușoară sub cupola parașutei. În acest efort uriaș sînt angajați și colegii săi dintre care amintim pe sergenții-majori Gicu Vădean, Florian Ioniță, Sevastian Burdulea și Marian Panait. În 1983 obține locul 1 la campionatul național, proba de aterizare la punct fix, și locul 3 la proba de acrobație aeriană, pentru ca în anul 1985 să urce pe podiumul cel mai înalt la proba de acrobație aeriană. Iar tinăra Asociație sportivă a armatei „Șoimii”, al cărei membru este, ocupă, la ediția din 1985 a campionatului național de parașutism și la „Cupa României”, locul 2 la parașutarea în grup de la 1 000 de metri.

La salturile sportive acrobatice un

parașutist trebuie să execute, în circa 7 secunde de cădere liberă, 6 figuri complicate: 4 viraje la 360 de grade și 2 lupinguri. Și nu oricum, ci perfect, dacă se poate și într-un timp cit mai scurt. În acest interval parașutistul străbate în aer o lungime de 400 de metri la o viteză de 50 de metri pe secundă! Sînt clipele trăite cu cea mai mare intensitate. În vreme ce arbitrii urmăresc jos, pe monitor întreaga evoluție acrobatică, au posibilitatea să revadă o imagine sau alta, s-o deruleze cu în-cetinitorul, astfel că nici o imprecizie nu scapă ochiului lor versat. La cele 4 salturi, care îi aduc locul 1 la acrobație în 1985, plutonierul Ramiro Nicolau înregistrează... zero secunde penalizare. Imi spune că „experiența

și antrenamentul continuu îi permit să simtă fileul de aer ca pe ceva material, pe care se sprijină, pentru a-și executa exercițiul ca gimnastii la sol”.

Plutonierul Ramiro Nicolau are 72 de kilograme, o înălțime de 1,68 m, ochii căprui și o mustață blondă, cit un vrăbțoi. Colegii îl strigă cu nume de alint: Mirel. Ce nu poate el să-mi povestească sînt bucuriile pe care le trăiește la două sau la patru mii de metri înălțime, setea de zbor în lumina dinții a soarelui, starea de euforie ce îl cuprinde cînd cupola se deschide ca o imensă floare pe cerul albastru, deasupra unei lumi de basm.

**Maior
CONSTANTIN IRIMIA**

Noi, toate armele, la datorie!

ÎN MIEZ

de noapte

E miezul nopții. De o jumătate de oră, soldații Dănuț Pălăncăanu și Vasile Clită au predat postul de santinelă schimbului următor. Afară bate vîntul, soldatul Pălăncăanu se apropie de fereastră și caută cu privirea în noapte. Gîndurile îl poartă către cei dragi, un zîmbet firav i se așterne pe buze. Deodată surusul îi îngheață. În cartier, la o sută de metri — o locuință învăluită de flăcări. Intuiește pericolul și îl trage pe soldatul Clită după el cu o singură vorbă: „Arde!” Se rostogolesc pe scări. Îl anunță pe comandantul gărzii, sergentul-major Gheorghe Anuța, de izbucnirea incendiului. Acesta rămîne să constituie subunitatea de intervenție și ei aleargă cu suflul la gură către clădirea aprinsă. Aici o bătrînă bocește și arată cu mîna către miezul focului: „Acolo se găsește un copil!” Fără să șovăie cei doi soldați se apropie de intrare. Focul pîrjolește totul în jur. Aerul firibinte este irrespirabil. Ostașii forțează ușa cu umerii, dar aceasta, înțepenită, nici nu se clintește. Lemnăria arsă se frînge și blochează accesul în casă. Soldatul Dănuț Pălăncăanu întrezărește o altă soluție. Se urcă pe acoperiș, înaintează cu prudență și caută gura podului.

Focul se extinde rapid asupra unei bucătării care se află lîngă o magazie. Soldatul Vasile Clită se strecoară în bucătărie, ia în spate butelia plină cu gaz, fumul și

flăcările îl orbesc, se înecă, abia găsește ușa, dar reușește să îndepărteze butelia de flăcările primejdioase. Simte gustul funinginei, fața îl ustură, ochii îi lăcrimează abundent, se șterge cu mîneca și privirea îi alunecă asupra firelor electrice. Într-o clipită îl străbate un gînd: curentul trebuie întrerupt imediat. Dănuț se află undeva pe acoperișul casei, chiar în locul de racordare la rețeaua electrică. Își amintește că are baioneta la centură, trage cu sete aer în piept și se repede la stîlpul de la colțul casei, îl înșfacă în brațe, se cățără, alunecă; e vîlăguit, dar nu are voie să piardă o secundă. Știe că soldatului Pălăncăanu, înconjurat de flăcări, îi este și mai greu. Cu orice preț trebuie să-l ferească de sutele de volți care pîndesc în vîltoarea incandescentă. Își desprinde baioneta și retează cu băgare de seamă firele. Din virful stîlpului îl vede pe soldatul Pălăncăanu. Tocmai se agată de o grindă... care cedează și prietenul său se prăbușește în gol, odată cu o porțiune de tavan. Soldatul Clită se lasă fulgerător pe stîlp. Așchiile îi sfîșie palmele, dar nu mai simte nimic. Fuge către casă și se urcă pe acoperiș. Cîteva mîini se întind spre el cu găleți pline cu apă. În acest moment, suflul unei explozii rade flăcările din rădăcină. Un butoi cu motorină, aflat în magazie, a sîrit în aer. Limbile de foc renasc tot mai viu și mai amenințător.

Pe soldatul Dănuț Pălăncăanu zgomotul asurzitor al exploziei îl surprinde într-una din camere unde caută pe dibuite puilul de om. O durere vie îi străpunge-coșul pieptului. Ca prin vis, aude bătrîna tînguindu-se: „Acolo e o fetiță, salvați-o!” Se tirăște din cauza tavanului dărimat, își face loc printre birnele aprinse. În ochi îl înțepă mii de ace. Un singur gînd îl îndirijește: să găsească fetița. Parcă zărește ceva... da, e acolo, ghemuită într-un colț de pat. Brațele ei tremurînde se încolăcesc în jurul gîtului, soldatul Dănuț Pălăncăanu o strînge la piept și înaintează anevoie, dogorit de flăcări, către o fereastră. Sare prin geam și duce fetița cit mai departe de vîlvătaia ucigătoare.

S-a întimplat în zona Băneasa, București, pe strada Marinarilor nr. 112 într-o noapte de martie, cînd doi soldați uteciști au dat proba de curaj și omenie, așa cum ar fi făcut-o oricare ostaș al armatei noastre.

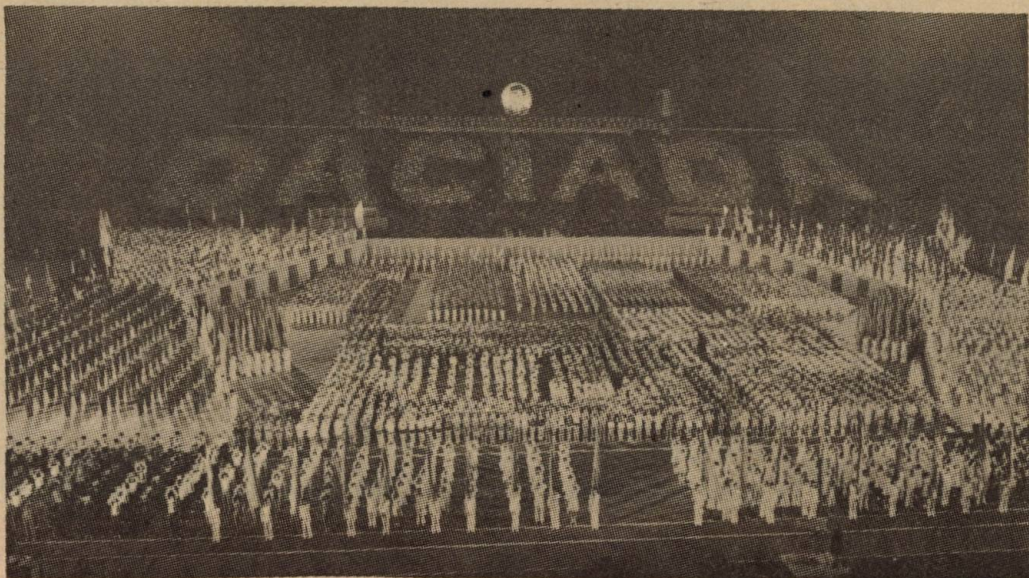
C. TÎRZIU

Daciada

Daciada, această grandioasă mișcare sportivă născută din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului nostru, președintele

României socialiste, se înscrie în amplul proces în care formarea omului nou – armonios clădit fizic și spiritual – este un obiectiv major și al dezvoltării și înfloririi sportului românesc. Această mare competiție, întrecere națională sportivă fără precedent, care ali-

mentează și stimulează permanent energiile marilor întreceri de masă ca și a celor de performanță cunoaște în Epoca Nicolae Ceaușescu cel mai strălucit câmp de afirmare al valorilor, de exprimare a lor pe tărâm național și internațional.

Călirea fizică — element esențial în procesul multilateral de pregătire a militarilor pentru apărarea patriei

**DIN
FILMOTECA
NOASTRĂ**

Ostași și... viitori ostași

„Cel mai iubit dintre pământeni”

Foto: V. ULIERU

Ipostaze ale perfecționării măiestriei ostășești

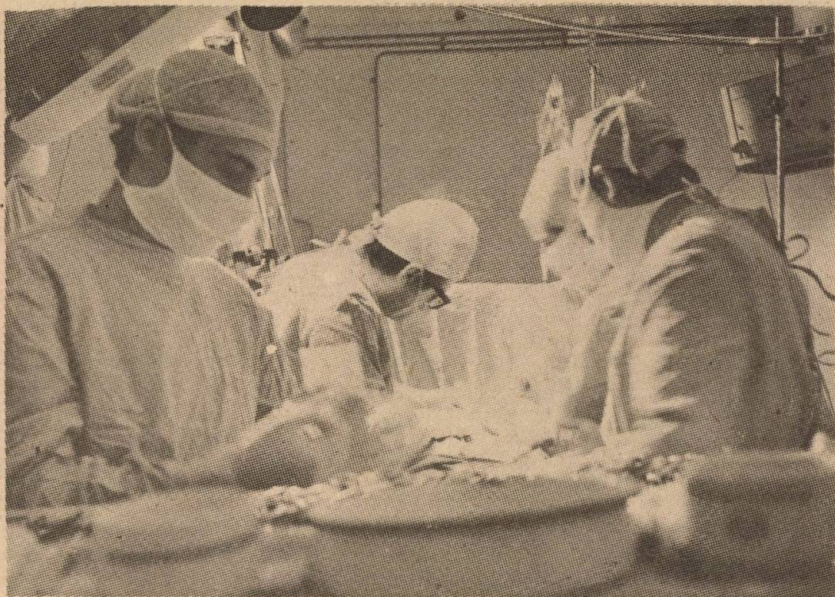

Foto: I. MARINOF

Noi,

toate armele,

la datorie!

CLAR

de inimă

Ce se spune în „DEX” despre inimă: *organ intern muscular central al aparatului circulator, care are rolul de a asigura circulația sângelui în organism*. Exact, departe de orice fior poetic. Sînt însă zeci de expresii neoașe ce învâluie, prin sugestie, împătimitile spații ale inimii în mister: *a ride inima în cineva; a-și călca pe inimă; cu inima haină; inimă albastră; a-și lua inima în dinți; a rupe inima țigului; inimă rea; a i se face inima cît un purice; pe inima goală; a avea inima deschisă...* A avea inima deschisă înseamnă a fi cinstit. În chirurgia cardiovasculară semnificația se schimbă radical, se disciplinează pînă la austeritate, pînă la sensul ei frust.

Îmbrac înfrigurat halatul sterilizat, iau boneta, masca de tifon, galoșii de pînză. În sala de operație cineva îmi spune să stau cuminte într-un colț. Pe jos — un desîș de cabluri, conducte și furtunuri colorate. De teamă să nu le agăț, devin statuie și fac ochii mari. Dacă aș participa la o expediție pe Lună, emoțiile n-ar fi mai mari. Aparatura modernă concentrată aici, reflexele ei excitante, lumina ca o spumă argintie, instrumentarul specializat, frecvența cardiacă sonorizată de monitor, gravitatea ritualului îmi

dau chiar această senzație stranie: de călătorie cosmică. Numai că planeta spre care zburăm are nume de om, este chiar OMUL culcat pe masa de operație. Alte monitoare clipesc molcom, codificînd în limbajul cifrelor și sinusoidelor viața bolnavei aflate dincolo de starea de veghe. Acum, femeia, Eleonora C., nu știe nimic, nu simte nimic. A trecut hotărul conștiinței cu încredere în medicul chirurg, cîntînd pe toți cei 8—10 oameni în alb care se mișcă în păienjenișul de plastic și nichel ca într-un balet fantastic. Echipa operatorie lucrează în aceeași formulă ca și la prima intervenție de la care se împlinesc exact zece ani. Cele aproape o mie de operații pe cord deschis efectuate în Secția de chirurgie cardiovasculară de la Spitalul Militar Central din București încununează zece ani de muncă, de voință și biruință la lînită. Îmi revin în minte cuvintele colonelului dr. Vasile Cîndea: „*Fiecare operație pe cord deschis este o premieră pentru că nu există doi bolnavi identici...*”. Aparatele sofisticate, instrumentele ultraspecializate nu pot suplini experiența, calitățile umane și profesionale ale echipei. De aceea notez cu respect cuvintele cuiva: fiecare operație pe cord deschis reprezintă

o tentativă de cucerire a Everestului pe o nouă variantă!

În cele patru, cinci sau șase ore de neant nici o geană de lumină, nici un vis, nici o amintire, fie și confuză, nu rămâne în memoria celui operat. Acest segment de timp nu-i mai aparține. Însă numai așa poate fi stăpinit mecanismul durerii. La acest lucru veghează locotenent-colonelul dr. Alexandru Popa, anesteziștii secției, ajutat de surorile medicale Angela Caracota și Cristina Necea. Metoda, *anestezie prin acupunctură*, folosește tehnicile și aparatura concepute de prof. dr. George Litarczek, șef de clinică la Spitalul Fundeni. În chirurgia cardiacă această metodă a fost aplicată prima dată în țară la Spitalul Militar Central din București. Pentru un cardiocirurg este un act de mare curaj să renunțe la metodele clasice. Avantajele sînt însă categorice: se face apel la o cantitate infimă de medicamente (diazepam, scopolamină); se asigură bolnavului

Gînduri despre ostașii țării

Cunoscînd ostașii armatei populare am cunoscut încă o nobilă și vibranta dimensiune a patriotismului națiunii noastre socialiste.

DRAGOȘ VICOL

Viața aspră, dar atît de însuflețită a aparatorilor patriei m-a atras, irezistibil, întotdeauna. Am trait momente de neuit în aplicațiile de iarnă și de vară fierbinte, în cazarmă, pe aerodromuri, pe nave leganate de valuri. Sînt fericit că mi-am cîștigat prietenia atîtor infanteriști, marinari, aviatori, tanchiști...

NICOLAE MARGEANU

o mai bună stabilitate hemodinamică, o analgezie prelungită; electroacupunctura este salvatoare în cazul unor persoane cu alergii la diferite medicamente. Și colonelul dr. Cîndea povestește de un caz extrem, cînd unui pacient i s-au blocat funcțiile vitale înainte de începerea operației. Cu mari eforturi a putut fi salvat, dar s-a renunțat la operație, datorită reacției la anestezice. Pragul de vîrstă în aplicarea electroacupuncturii a fost coborît, cu rezultate remarcabile, pînă la cinci ani.

Eleonora C. are 29 de ani, este frumoasă și gravă în somnul ei abisal. Protejată de cearșafuri bleu, candida la această călătorie insolită nu are în contact cu aerul pe care îl respirăm decît o porțiune din piept, lată cît un fer-moar. Înainte de a păși în sală mi-a spus: *„Vreau să trăiesc și să am copii. Fără această operație nu se poate nici una, nici alta...”*. Doctorul Cîndea îmi precizează boala, o maladie gravă, se pare că există și o particularitate anatomică, îmi vorbește de cazuri pe care nu le-a întîlnit în literatura de specialitate: *„Impresia este inedită, așa cum un fenomen natural necunoscut ți-ar rețea privirea. Trebuie sînge rece, o decizie rapidă, justă”*.

Înima, *organul simbolic al vieții*, considerat intangibil chiar de medici. Au trecut însă mai bine de 25 de ani de la prima intervenție chirurgicală pe cord deschis efectuată unui copil de doi ani, cu *tetralogie Fallot*, de profesorul

american Lilehei. De atunci au fost continuu perfecționate tehnicile operatorii și metodele de circulație extracorporeală. Înima, asemănată de tratatele medicale cu o *pompă* în greutate de 270 g. Ritmul în care se contractă diferă de la specie la specie, de la starea de repaus la cea de solicitare. Pulsul la om are o frecvență de 60—70 de bătăi pe minut, la sportivul în plină competiție — 140, la elefant — 25, la cal — 40, la șoarece — 600, la pasăre — 800. Cu fiecare bătăie cordul „trage” și „respinge” 50—70 cm³ de sînge, adică 7 000 de litri pe zi. Într-o viață normală cele trei miliarde de bătăi, care mențin între parametri precizi de presiune și viteză circulația singelui în peste 150 000 km de vene, artere și capilare, reprezintă echivalentul unui travaliu capabil să urce un tren cu 15 vagoane pe vîrfurile unui munte de 5 000 m!

Liniștea pare tulburată numai de lumina fluorescentă. Doctorul Cîndea intră în sala de operație cu modestie și discreție. Pulsul sonorizat al bolnavei piue ritmic. Timpanul tuturor este racordat la acest metronom. El este strigătul vieții care curge în trupul bolnavei înțepat de ace și sonde. Prin racorduri urcă și coboară soluții de culoarea șofranului, închide incolor. Colonelul dr. Vasile Cîndea pornește camera de televiziune cu circuit închis (fiecare operație poate fi urmărită în direct într-o încăpăre apropiată), ia bisturiul și rostește calm: „Începem!”

O incizie scurtă și apăsată îndepărtează pielea care a împrumutat culoarea iodului. Deducut și osul alb și lat. Sora șefă pregătește fierăstrăul electric, o jucărie la prima vedere. Zumzetul lui gîdilă plăcut urechile. Cînd începe să despică sternul, mi se pune o ceață pe ochi. Prim-operatorul secționează osul în lungimea lui cu o viteză incredibilă. Gata, secundul, căpitanul dr. Gheorghe Dumitrașcu, tamponează cu tifon, apoi trage cu putere coastele. Deschide toracele așa cum ai întinde o armonică și-l blochează cu *deparțatorul autostatic*. Totul singerează, e o pierdere în pînă. Secundul cauterizează și execută ligaturi. Sora șefă strigă: *„Perete!”*, o soră branșează aspiratorul la rețea și conducta minuscule înghite ultima picătură de sînge, face o curățenie exemplară. Cearșafurile albastre (pentru a liniști ochiul impresionat de violența roșului) sînt stropite. Halatele immaculate — așijderea. Centrul de greutate oscilează acum deasupra pericardului, învelișul membranos al inimii, seiful fără ușa care urmează să fie „spart” de bisturiu. Doctorul Cîndea îl prinde cu delicatețe, trage de el în sus și-l crestează iute. Mai încearcă el vreo emoție? Vorba dulce, cumpănită, nu-l trădează. Mă apropii mai mult. Este o clipă amenințătoare ca o veșnicie. Oamenii aceștia sînt obișnuiți cu veșnicia. Eu, nu... Bisturiu. Aspirator. Electrocauter. Nailon. Catgut. Tensiunea arterială a bolnavei scade. Privirea neliniștită a doctorului Popa. Sora medicală citește: 20... 53... 19... 54... Cifrele explodează în auz. Toaca electronică a pulsului se dezechilibrează un moment. Am impresia că mă scufund într-un nisip fluid...

Așadar, aceasta este inima vie a unui om! Nu seamănă cu nimic știut. Nu are nici culoarea roșie (cum mi-o imaginam!), nici forma aceea simetrică din scrisorile îndrăgostiților. Este mai degrabă urîtă, ca o vină coaptă. Și nici măcar nu bate delicat. În pulsațiile ei se simte furie, încrîncenare, o învolburare turbată. Zici că acuși sare din piept. Iar doctorul Cîndea trebuie s-o amăgească, s-o îmblițască, să strecoare cu mii de tertipuri foarfeca lungă și curbă sau penseta printre culele mișcătoare, să nu piște nici o cîțime. Sînt manevre care cer răbdare, știință, talent, dexteritate în ceața purpurie unde vîrfurile bisturiului taie. Și inima se repede mai departe la instrumente ca un crab cu o sută de picioare, ca o cîrțită care nu mai nimește mușuroiul. Abia acum văd fruntea chirurgului lac de sudoare, comentariu mut al bății pentru viață...

Uneori o zi din viața unui om poate fi mai încăpătoare decît o viață de om. Colonelul dr. Vasile Cîndea, șeful Secției de chirurgie cardiovasculară din Spitalul Militar Central, a adunat multe asemenea zile. Telemănean fiind, urmează liceul la Turnu Măgurele iar facultatea în Bu-

curești. Ca medic de unitate la grăniceri, răspunde o perioadă de sănătatea militarilor de la pichetele din Delta Dunării. Din 1961 până în 1972 practică chirurgia generală. Susține doctoratul, realizând primele limfografii cervicale din țară, apoi pregătește pentru tipar, împreună cu dr. Al. Bucur, „Sistemul limfatic în șoc”. Colaborează la cunoscuta monografie „Șocul”, premiată de Academia R.S.România, tradusă în mai multe limbi, este coautor la alte tratate: „Insuficiența cardiacă”, „Sistemul arterial aortic” etc. Atras de chirurgia cardiovasculară, se specializează la Spitalul Clinic Fundeni sub îndrumarea prof. dr. doc. Ioan Pop D. Popa și în 1976 obține, prin examen, primariatul și conducerea actualei secții, dotate tehnic la cel mai înalt nivel. Abordează chirurgia în bolile de sînge și ajunge să dețină una dintre cele mai reprezentative cauzistici pe plan național și european în splenectomie, efectuind peste 500 de operații cu reușită de sută la sută! În chirurgia cardiacă operează toată gama afecțiunilor cunoscute. Cu o singură echipă. Un colectiv de ofițeri medici tineri, profesioniști de clasă: locotenent-colonelul dr. Alexandru Popa, maiorul dr. Ion Țintoiu, maiorul dr. Cristian Apriotesie, căpitanul dr. Gheorghe Dumitrașcu, sora șefă Rodica Poreceanu. Doctorul Cîndea desfășoară și o bogată activitate de cercetare. Sînt bine apreciate soluțiile sale în endocardita bacteriană, procedeele noi de protecție miocardică ș.a. Este membru al mai multor societăți internaționale. Profesorul Marius Barnard, alături de care a operat, notează: „Apreciez răspunderea și devotamentul pentru tot ceea ce face echipa operatorie de sub conducerea dr. Vasile Cîndea. De la medici la surori, cu toții depun un mare volum de muncă pentru ca bolnavii operați să fie recuperați cît mai grabnic...”. Are o figură blîndă și o ironie fină. E un om împlinit, dar nu lipsit de neliniști. Pentru că sînt și zile cînd, oricît ar forța, nu se poate și atunci lasă jos bisturiul cu lacrimi în ochi.

Această echipă de aur este pregătită să îmbrace hălețele sterilizate la orice oră din zi sau din noapte. Tonusul responsabilității morale și sociale fiind totdeauna în punctul maxim. Pacienții operați pe cord deschis se situează, ca limite de vîrstă, între 2 și 65 de ani. În chirurgia vasculară pragul de sus a depășit 80 de ani. Stau de vorbă cu Gabriel B. „La 12 ani a suportat o intervenție prin care i s-au corijat patru defecte grave. Acum puștii joacă fotbal și merge pe bicicletă. Un alt tînăr îmi spune că trece Dunărea înalt, altul că practică alpinismul. Inimile amîndurora au trecut prin mina doctorului Cîndea. La scepticismul meu doctorii îmi pun în față rezultatele controlului medical. Într-adevăr, sînt sănătoși, apți de exerciții fizice. Ștefan A., de 60 de ani, are copii și trăiește de multă vreme datorită chirurgiei vasculare care a dărimat frontieră după frontieră: 75 la sută din sistemul său arterial este numai din plastic...”

Stau ca vrăjii și privesc la dialogul în deplin consens dintre minile celor trei oameni: doctorul Cîndea, doctorul Dumitrașcu și sora șefă Rodica Poreceanu. Despre sora șefă se spune că este una dintre cele mai bune instrumentariste în operațiile pe cord deschis. O recomandă performanțele. A și operat, mina a doua, cu doctorul Cîndea pentru realizarea filmului „Proteza valvulară mitrală”, premiul II în „Cîntarea României” (1983) și premiul I acordat de ACIN. Ea găsește într-o clipită dintr-o sută de instrumente orînduite savant pe cel potrivit. Ea știe (dar asta nu-i suficient) mai corect ea întuiește și înlesnește mișcarea următoare a celor doi chirurghi, reducînd la zero timpii morți.

Vocea doctorului Cîndea e la fel de catifelată: „Șnur pe cava superioară... Șnur pe cava inferioară... Bursă pentru canularea venei... Dublă bursă pentru canularea aortei...” Limbaj încifrat, însă atît de familiar echipei, încît mă simt stingherit. În venă și în aortă se practică, de fapt, orificii pentru instalarea canulelor de perfuzie în vederea conectării bolnavei la mașina cord-pulmon artificial prin care se realizează circulația extracorporală. Se verifică să nu fie nici o bulă de aer pe conductele din plastic transparent.

Un mililitru din aerul nostru indispensabil înseamnă moarte dacă pătrunde în circuitul sanguin. Maiorul dr. Ion Țintoiu devine personaj principal: „Am pornit perfuzia!”, anunță el sec. Și rămîne numai ochi și urechi în fața pupitrului cu zeci de butoane, ecrane și furtunuri al mașinii cord-pulmon artificial, al pompei cum o alintă bolnavii. Cu un burduf diform plin cu sînge. Este asistat de tehnicienii Dumitru Păriu și Marin Alexandru care știu ce au de făcut și cu ochii legați. Flacăra vieții va fi alimentată vreme de un ceas (uneori mai mult) de la acest dispercat. Tehnică modernă. Dar ea nu poate ceda? (Uite ce întrebare!) Și totuși... află că ipoteza s-a luat în calcul, existînd un mijloc de acționare manuală. Inima și pompa funcționează deocamdată în paralel. Treptat se produce și hipotermia organismului, 28 de grade C: la atît a scăzut temperatura corporală a Eleonorei C. Nu tremură însă, nu simte că fiercare fibră traversează o oră glaciară. Doctorul Cîndea stranglează cu o pensă solidă aorta chiar deasupra cordului. „Clampat aorta!”, anunță el. Din acest moment sîngele nu mai circulă prin inimă. În arterele coronare pătrunde o soluție cardioplegică (ser rece glucozat) pregătită de doctorul Popa. Inima se răcește pînă la 15—17 grade C. Peste ea se mai toarnă ser fiziologic înghețat. Și abia-bia îmi dau seama că nu mai bate. Viața înseamnă mișcare, or inima este acum inertă, se odihnește. Parcă ar îngina: „Un bob zăbăvă!” Colonelul dr. Cîndea ține inima bolnavei în palme. O întoarce pe o parte și pe alta. Oftează. Poate își aduce aminte de prima inimă așezată în talerul speranței cu zece ani în urmă: se numea Rodica Toma. O golește de sînge cu aspiratoarele de recuperare și începe să repare. Taie, înlocuiește, coase. Uneori substituie o valvă, alteori două, trei. Cît e nevoie pentru ca „motorul” vieții să nu se mai poticnească. O valvă cu leziuni fibro-sclero-calcare și ca o supapă înțepenită, o barieră coborîtă sau ridicată exact cît nu trebuie. Se discută despre „poziționarea protezei valvulare”, despre „spălarea ei cu ser heparinat cu antibiotice”, despre „fixarea la orificiul mitral” și „controlul etanșeității suturilor”. Prin saioane pacienții se laudă pe urmă: „Eu sînt dublu protezat!” „Eu — triplu!”

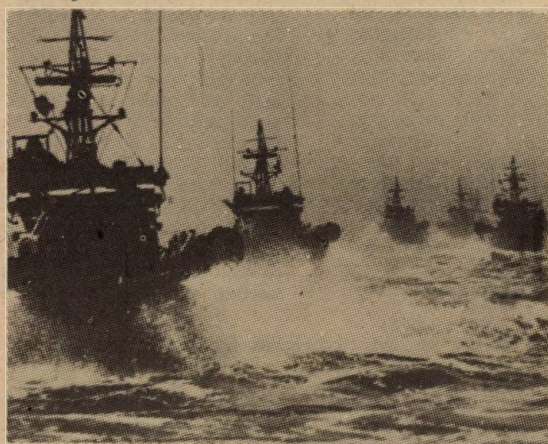
Din minile doctorului Cîndea, mini de virtuozi, iese o inimă care lucrează în piept fără prea multe mofuri. Acum e gata. Așteaptă lansarea pe valurile vieții. Se declamează cavele. Șuvoiul de sînge cald inundă iarăși cămăruțele golite de aer pentru evitarea emboliei gazoase. În sfîrșit, doctorul Cîndea declamează aorta. E un moment dramatic: bate sau nu bate?! Balanța înclină nefast. Căpitanul dr. Dumitrașcu ia paletele pentru defibrilare și prinde inima între ele. Contact. Un minitrăznet, un șoc electric de 20—30 de wați pe secundă. Pe monitor steluțele luminoase intră în hora vieții. Doctorul Țintoiu urmărește în continuare tensiunea, presiunea venoasă centrală, pulsul, diureza, presiunea medie sîngerindă, dezechilibrele electrolitice etc., etc. și le corelează cu debitele pompei. Leșirea din *by-pass*-ul cardio-pulmonar (încetarea circulației extracorporale) se realizează cu infinite precauțiuni. În pieptul încă deschis al pacienței bate o inimă nouă pentru o viață nouă. Învață să bată. La început anemic, haotic, apoi tot mai convingător. Urmează, la terapie intensivă, 24 de ore de speranță. Aici, surorile medicale Margareta Pavel, Mariana Popa, Adela Marinca, Marinela Bosinceanu se întrec în a-și dovedi devotamentul față de bolnavi. Stau cît privirea pe flacoanele de perfuzie, pe injectomat și catetere. Dau alarma cînd urina virează spre roșu sau negru, cînd lichidele drenate depășesc cota.

Ochii doctorului Cîndea sînt aburii. Respiră adînc, își îndreaptă spatele chinuit de efort, dar se mișcă vîoi, glumește. Parcă a onorat o invitație la cel mai frumos vals din lume iar acum savurează acele clipe tulburătoare.

**Maior
CONSTANTIN STRUNĂ**

NOI, toate armele, la datorie!

Gînduri despre ostaşii ţării

Un gînd de adîncă preţuire pentru armata ţării, pentru toţi cei aflaţi la datorie, pentru toţi cei care, în caz de nevoie, vor şti să apere, fie şi cu preţul vieţii, România socialistă, liniştea şi viaţa.

VIRGIL CARIANOPOL

Îi întîlnesc pretutindeni: mărşăluind spre cîmpul de instrucţie, în sălile de spectacole, în muzee şi expoziţii, la marile serbări populare. Şi-mi place să-l însoţesc cu privirile, să le admir uniformele îngrijite, ţinuta demnă şi respectuoasă, feţele surizătoare.

HARALAMB ZINCA

NOI, toate armele, la datorie!

MAREA CRUDĂ ȘI VEDETELE DE PATRULARE GRĂNICEREȘTI

Domnul Bernd Scheele din R.F. Germania a venit să-și petreacă concediul de vară pe coasta Mării Negre, în România, stațiunea Venus, împreună cu familia. Cu domnul Bernd Scheele au venit, ca de obicei, foarte multe familii vest-germane.

Locotenentul-major Ionel Huștea, comandantul V.P.29 și echipajul său își execută și în această vară programul impus de rigorile serviciului în marina grănicerească, așa cum și-l executau toți comandanții de vedete de patrulare, navele și echipajele lor.

Semnatarul acestor rânduri, zgâlțit bine de valuri mai spre primăvară, la bordul cuterului „Hai-Hui 2”, fusese interceptat în mare de V.P.24 de la bordul căreia un căpitan de rangul II, cu obrazul tăiat adânc de riduri, îl întrebase încotro navigă, ce documente posedă și ce nevoi are. Comandantul de pe V.P.24 nu știuse atunci ce reconfortant este pentru cel aflat pe o ambarcație cu vele, pe furtună, când vântul țiuie în sarturi și valurile încălecă bordul, să vadă răsărind din apele înspumate comanda metalică și silueta de oțel a vedetei de patrulare grănicerești, să urmărească manevra acesteia, perfect marinărească, în vântul velierului său și să audă un glas bărbătesc care stăpânește zgomotul elementelor dezlănțuite, fie chiar cu ajutorul microfonului. Deci întâlnisem în mare V.P.24, V.P.26, V.P.27; mi se oferise ajutor, prezența navelor militare (ca și a elicopterelor) îmi dăduse o perfectă stare de siguranță și comandantul lui V.P.24, că-

pitanul de rangul II Constantin Moisuc, îmi povestise întâmplarea aceea din largul Vămii Vechi, în decembrie 1965, când comanda V.P.12, și se așternuse o furtună de N.E. cum se aștern furtunile de N.E. în Marea Neagră.

Cu valuri înspumate bubuind în coca de metal. Cu vântul chiuind nebun în suprastructuri. Când îți înțepenesc miinile pe timonă. Când valurile se luptă să te înghită.

În ziua de 5 august 1979, domnul Bernd Scheele își ia soția și copilul, se urcă pe hidrobicicletă și iese să se plimbe în fața stațiunii Venus.

Ca el, se plimbă cu hidrobicicletele alți 25 de turiști și vilegiaturiști germani, mame cu copii, sau numai copii.

Desigur, se depășește linia balizelor.

Brusc, ca la Marea Neagră și nu numai la ea, se întărește vântul de la uscat. Hidrobicicletele sînt purtate spre larg. Marea se montează. Hidrobicicletei domnului Scheele i se fisurează un flotor care ia apă. Bernd Scheele sare în apă. Urcă flotorul pe umăr. Încearcă să asigure astfel echilibrul hidrobicicletei pe care se aflau soția și copilul lui. Unul din cei trei copii de pe altă hidrobicicletă cade în apă. Îl susțin doar cele două perne de aer prinse pe brațele prea fragede ca să lupte cu marea.

Tragedia își filfiie aripa peste cei care nu mai văd coasta. Atunci intervine V.P.29, vedeta de patrulare grănicerească comandată de locotenentul-major Ionel Huștea. Vedeta trece de la o hidrobicicletă la alta. Copii sleiți de emoție și frig. Mame cu groaza de a-și vedea copiii înecîndu-se sub ochii lor. Bernd Scheele epuizat de efortul de a suplini flotorul. Vedeta grănicerească nr.29, cu echipajul la posturi — marinari români la datoria lor umanitară — copii și femei și bărbați veniți de departe care

Pe hotarele de apă ale țării, în continuă veghe, marinarii-grăniceri

cer apă, cărora li se dau haine călduțoase și mâncare caldă, care scapă de coșmar la bordul auster al navei de luptă.

— Nava a ieșit în mare la orele 15,00, îmi spune secretarul comitetului de partid al unității. La ora 18,00 acțiunea s-a terminat. Vedeta a salvat oamenii.

Domnul Bernd Scheele împreună cu soția sa și copilul s-au prezentat la vedetă înainte de a se întoarce în patrie. Au înmănat salvatorilor o

foarte caldă scrisoare de mulțumire, însoțită de o... atenție în mărci vest-germane. S-au reținut scrisoarea. S-au restituit mărcile.

Datoria ostășească și omenia nu se plătesc! Recunoștința este singura floare care se poate oferi vedetei de patrulare grănicerești care poartă pe bordajul elansat numărul de ordine 29.

Domnul Bernd Scheele și ai săi s-au întors la cele zilnice, ca și ceilalți 25 de „naufragiați”. Probabil că nu vor

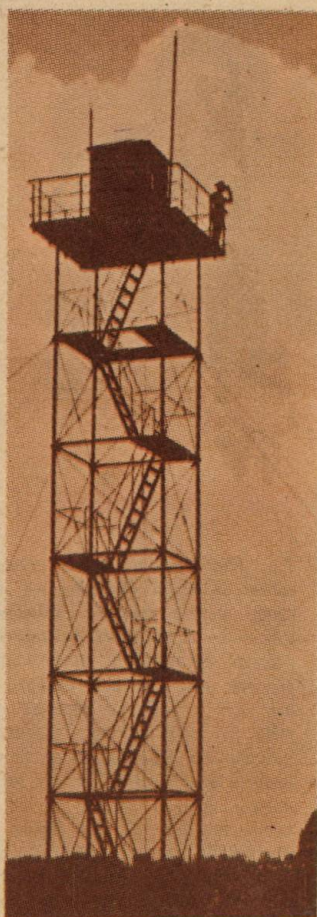
Înaltul nivel de pregătire a armatei noastre este cea mai bună chează a liniștii țării. Braț înarmat al poporului – forțele noastre armate constituie scut puternic de apărare al României socialiste.

Acad. ELIE CARAFOLI

Gânduri despre ostașii țării

Prin întregul destin al istoriei noastre, armata română a avut spiritul de înaltă calitate și demnitatea de a fi o armată de apărare a patriei iar nu de jignire a altor popoare. Floarea țării a înflorit din suferințele soldaților căzuți pentru nobilul ideal de independență.

NICHITA STĂNESCU

uita multă vreme apariția lui V.P.29 și omenia cu care au fost primiți la bord.

Locotenentul-major Ionel Huștea și echipajul său își execută cotidian misiunile grănicerești în marea teritorială.

Căpitanul de rangul II Constantin Moisuc, botoșeneanul cu 22 de ani de serviciu pe mare, rămâne dator cu povestea nopții aceleia cumplite la 8 mile marine în largul punctului Vama Veche; iar semnatul acestor rânduri cu acel gând greu de exprimat, născut o dată cu apariția navelor grănicerești din apele inspuimate ale mării, cu forme zvelte, conținând duritatea oțelului și a armelor, nave care poartă înscris pe borduri, cu mari litere albe, inițialele V.P.

Vedete de patrulare!

RADU THEODORU

NICOLAE DAN FRUNTELATĂ

Patrie

mamă

Miroase-a iarbă cosită și-a vară trecând
verde în dunga privirii
pământul meu primenit cu Dunăre
stă în anotimpul iubirii
sat după sat, grăniceri peste veac
tot ce-a fost, tot ce e, ce rămâne
legat prin destin și prin sânge legat
de cuvintele limbii române
din Valahia Mică, la Mara de sus
de la obcine peste Măcin
patrie-mamă, grai al vieților noastre
ca un soare de veghe, deplin
miroase-a iarbă cosită și-a vară trecând
respiră-n cuvânt poezie
în cuvântul prin care îmi ești și îți sînt
veșnicit de iubiri, veșnicie.

Poem în August

Eu, fiul vostru, scriu această carte
către o clipă în care — ați fost plecați
către visele voastre înflorind în tranșee
ca niște trandafiri însingerați
pentru că fiecare poiană a acestei țări,
fiecare râu, fiecare cuvânt
are urma tălpilor voastre și-a rănilor voastre
părinții mei soldați, soldatul meu pământ
pentru că libertatea se învață murind
numai așa putea să ne rămână
numai așa o stemă de la Careii Mari
vorbește azi cu noi limba română
Eu, fiul vostru, scriu această carte
e august și e liniște în munți
părinții mei soldați, câți mai sînt încă
mărgăluiesc prin amintiri, cărunți.

A fi

O, leagă-mă-n cuvinte
nici peste un veac nu mă voi putea dezlega
strînge verbele să-mi taie carnea,
otrava substantivelor rare
în sânge să picure-ncet
fă-mă prizonier la Capul Bunei Speranțe
deșertor din tăcere, poet
vinovat de-a fi prezis câteodată
mișcarea planetelor, oarbă și grea
războaie ce hănuie încă departe
dar începute în inima mea
vinovat de-nămplări, vinovat de iubiri
care tulbură calmul zilelor mers
vinător stînd la pîndă pentru ținte pierdute
ucigaș cu un vers
O, dar leagă-mă din nou în cuvinte
funii dulci între care se poate muri
nu poți ști fericirea acestei pedepse
care-nseamnă a fi peste toate, a fi.

Satului meu

Bălăcița, Bălăcița
sînt legat într-o câmpie
ca o barcă la mal verde
mirosind a veșnicie
ca un cal de piatră-n iarba
îmbrăcîndu-l în răcoare
nerostitul care crește
într-o liniște prea mare
ca un greiere prea singur
să se-ncumete-a striga
amintirile din urmă
și copilăria mea
ca o casă văruiată
cu iubirea mea dinții
urma visului săpată
pe un colț de cîmpie
ca doi oameni așteptînd
doi bătrîni, la drum de seară
să se-toarcă mult plecatul
de cu primăvară, vară
Bălăcița, Bălăcița
nume vechi și veche rană
într-o lacrimă numit
de-o domnișă brîncoveană
la o lacrimă legat
barcă singură-n câmpie
la mal verde și curat
mirosind a veșnicie

Comandantul

El a însemnat istoria armatei
cu morții ei și-nvingătorii ei.
El este gândul și noblețea tatei
cea de bărbat ales din trei.

La vorbă poate nu întotdeauna
E priceput să pună-o floare.
Dar n-a precupețit la timpla ei nici una
din tonele de sare.

E aspru, da, să fie aspru
ca piatra grea din care facem ziduri
cu largi ferestre către-un cer albastru
fără de nori și fără riduri.

E dur, ei da, să fie dur!
O, dacă munții ar fi moi
Orice meteorit impur
trecind prin ei, ar da în noi.

N-au murit în zadar

N-au murit la Plevna în zadar
străbunii din legende și povești;
o dovedesc prea clar
cuvintele: Sunt, Ești.

N-au murit în zadar
părinții părinților noștri la Mărășești;
o dovedește prea clar
vorbă care-o zic azi: Sunt, Ești.

În Tatra n-au murit în zadar
părinții noștri cei tineri, celești.
Iată-ne rostind cu mindrie și clar:
Sunt, Ești.

„Am simțit nevoia să aduc un omagiu ostașilor patriei”

— Ați făcut armata?

— Da.

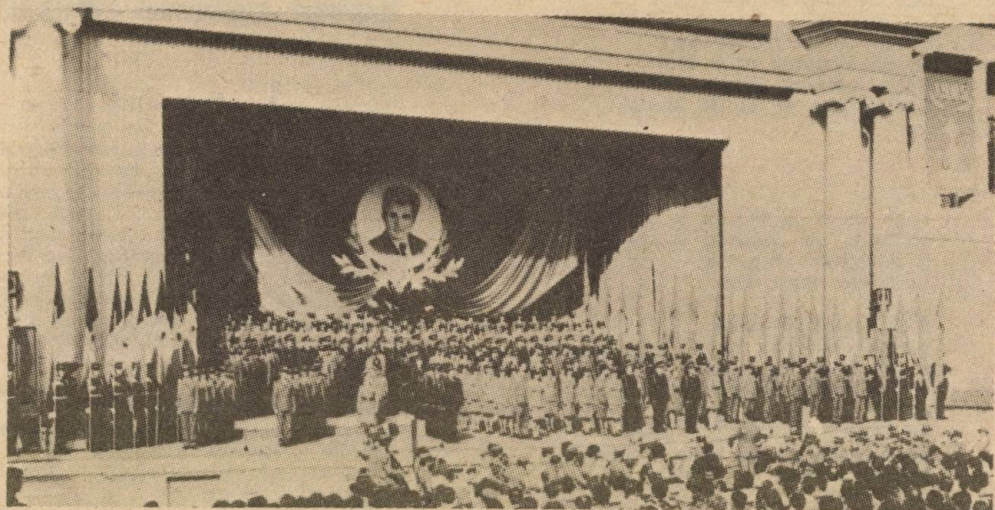
— La ce armă?

— La artilerie. Mărturisesc chiar că examenul de sublocotenent l-am luat cu notă maximă. La început, am avut o mare șială, ba chiar dorința de a mă „învirti”, într-un, fel sau altul, de a mă „fofila”, ca soldat neinstruit. În clipa în care însă am depus jurământul militar și am primit pentru prima oară în viața mea în îngrijire o pușcă, brusc am avut sentimentul că m-am maturizat, că am devenit bărbat. Nu este bărbat cel care nu face armata. Nu-ți poți apăra țara la nevoie dacă nu știi să ții în mână o armă. Experiența armatei este la fel de necesară ca experiența primului sărut în adolescență.

(Fragment dintr-un interviu acordat de poetul Nichita Stănescu revistei „Viața militară”, noiembrie 1969. În fotografie: în dialog cu căpitanul —, pe atunci redactor la revista noastră — poetul și scriitorul Ion Lotreanu).

AFIRMARE PRESTIGIOASĂ ÎN AMPLA MANIFESTARE EDUCATIVĂ A OȘTIRII

1

Întreaga activitate educativă și cultural-artistică din armată este circumscrisă Festivalului Național „Cîntarea României”, manifestare cultural-educativă de amploare fără precedent în istoria spiritualității noastre, care sintetizează în chip magistral forța de creație a unui popor ce își făurește un viitor luminos. Izvorît din strălucita inițiativă a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, festivalul a reușit ca, pe parcursul celor cinci ediții desfășurate pînă în prezent, să mobilizeze și să valorifice inepuizabilele energii creatoare ale maselor largi de oameni ai muncii. Astfel, alături de nepieritoarele valori ale minunatului nostru folclor și ale muzicii culte, clasice, au fost realizate lucrări care slăvesc timpul nou românesc, prin forța și dăruirea celor ce își creează, în spiritul bogatelor noastre tradiții, o cultură nouă, înfloritoare.

La marea reușită a „Cîntării României” au contribuit și contribuie cu prisosință și militarii armatei noastre, care, cu multă pasiune și dăruire, dau un plus de frumusețe și vigoare acestei frumoase întreceri spirituale. Fie că e vorba de formații corale, de orchestre, fanfare, montaje literare, teatru, dansuri, muzică populară, ușoară, de cameră, brigăzi artistice, pictură, filme, artă fotografică, artă populară,

2

creații tehnice, invenții și inovații etc., creatori și interpreți de diferite genuri, artiști amatori în uniformă ostășească, și-au manifestat întotdeauna entuziasmul, dragostea și atașamentul față de patrie și de partid.

Obținând numeroase titluri de laureat, diplome și locuri frunțase, artiștii militari - amatori sau profesioniști - s-au impus prin nivelul ridicat al interpretării și prin abordarea unor genuri artistice specifice în marele concert educativ al națiunii noastre, contribuind la creșterea calitativă a manifestărilor la care participă.

Ca urmare a multiplelor acțiuni spre care a fost îndreptată atenția tuturor factorilor responsabili față de activitatea educativă și cultural-artistică s-a accentuat caracterul de masă al participării militarilor la Festivalul Național „Cîntarea României”, numărul formațiilor artistice ajungînd în ediția a V-a la 8 959 față de 5 596 în ediția a IV-a, al interpreților individuali la 13 083 față de 9 093, iar al creatorilor amatori la 5 005 față de 3 638. Pe parcursul întregii ediții, colectivele artistice ostășești au prezentat peste 60 000 de spectacole și au realizat 13 471 de creații artistice.

Creșterea calitativă a mișcării artistice de

amatori din armată este pusă în evidență și de cele 565 de premii și titluri de laureat față de numai 282 în ediția precedentă. Ce a însemnat Festivalul Național „Cîntarea României” pentru dezvoltarea mișcării artistice de amatori din armată, înțelegem mai ușor amintindu-ne că în prima ediție nu s-au obținut decît 31 de premii.

Pornind de la sarcinile rezultate din hotărârile Congresului al XIII-lea al partidului și indicațiile date de tovarășul Nicolae Ceaușescu în magistrala cuvîntare rostită la convocarea-bilanț din decembrie 1985, în noua ediție a festivalului (cea de a VI-a, în a cărei etapă de masă ne aflăm încă de la 1 octombrie 1985) se va acționa în continuare pentru ca manifestările organizate să asigure, în toate unitățile, instituțiile militare și casele armatei, dezvoltarea nivelului de cultură, de cunoștințe al militarilor, punînd în centrul întregii activități de educație patriotică dragostea față de patrie, popor și partid, față de comandantul nostru suprem, hotărîrea fermă de apărare a cuceririlor socialismului, de apărare a patriei, de întărire a independenței și suveranității României socialiste.

I.P.

1. Formațiile artistice ale armatei — profesioniste sau de amatori — își aduc o contribuție însemnată la realizarea de ample manifestări artistice
2. Tablou coregrafic inspirat din universul vieții ostășești
3. Concert vocal-simfonic sub cupola Ateneului Român. Protagonisti: artiștii militari

Cu inima veșnic tinărară, veterani ai războiului antifascist participă și ei, sub diferite forme, la activitatea cultural-artistică din armată (În foto: corul veteranilor de la o casă a armatei)

Pe scenă — brigada artistică

Neasemuitul nostru tezaur folcloric este valorificat cu măiestrie de către toate formațiile de dansuri din armată

Prezențe ostășești în Festivalul Național „CÎNTAREA ROMÂNIEI!”

● TINERETE, GRAȚIE, OPTIMISM ●

Toate genurile artistice sînt prezente în repertoriile artiștilor profesioniști și amatori din armată

TE APAR
ȘI TE CÎNT,
PATRIA MEA

TINEREȚEA FĂRĂ BĂTRÎNETE A UNUI FESTIVAL

FILE DIN TRADIȚIA

CONCURSURILOR

DE CÎNTECE OSTĂȘEȘTI

Sîntem unul dintre popoarele care se poate mindri cu o foarte veche și frumoasă tradiție a cîntecului revoluționar, cu deosebire a celui ostășesc.

Anonime ori creații ale unor compozitori cunoscuți, cîntecele ostășești scrise, în decursul vremii, constituie o inestimabilă zestre spirituală ce îmbogățește continuu tezaurul cîntecului nostru patriotic și revoluționar. Documente vechi și mai noi dovedesc faptul că armata nu numai că a preluat, păstrat și promovat creația cîntecului patriotic ostășesc, dar a și contribuit la dezvoltarea ei prin diverse modalități: festivaluri, concursuri, publicații, etc., organizate în armată sau la care a contribuit și armata.

Printre primele concursuri oficiale

naționale ce au avut loc în România se înscrie și cel pentru crearea Imnului de Stat al Principatelor Unite, concurs organizat din inițiativa și dispoziția Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, în anul 1861. Se pare că necesitatea creării unui imn național unic pentru ambele Principate s-a impus încă din primul an al Unirii (1859) cînd, cu prilejul solemnităților oficiale, prezența Domnitorului era marcată prin intonarea Horei Unirii sau a unor marșuri ocazionale. La concurs au participat 13 compozitori și deși în urma examinării creațiilor nu a fost selectat Imnul Național, dintre piesele prezentate au fost reținute trei lucrări ce aveau să constituie de atunci încoace baza reperto-

riului oficial interpretat cu diferite prilejuri, așa cum reiese și din Ordinul de zi pe toată oastea nr. 20 din 22 ianuarie 1862:

Comisia însărcinată cu esaminarea hymnelor recomandă Ministerului spre a se adopta în armata Română:

I-ii. Marș triumfal spre primirea Steagului și a Mării Sale Prințului Domnitor compus de D. Eduard Hübs, capelmaistru Regimentului al II-lea de linie.

II-lea. Zorile cu Rugăciunea: compuse de D. Iosif Ialovici, capelmaistru Regimentului al 5-lea de Linie.

III-lea. Marșul destinat la primirea oricărui șef în drept, compus de D. Pascu Purcărea, fost capelmaistru.

Subscrisul p'd-o parte ordonă adoptarea lor, iar pe de alta exprimă

a sa mulțumire autorilor.

Ministru de Război
Col. I. Ghica

În prima parte a secolului XX, conducerea muzicilor militare a inițiat, în mai multe rînduri, concursuri de creație. Acestea însă au privit exclusiv creația de fanfară, din cadrul căreia mare parte avea caracter ostășesc.

Avîntul fără precedent cunoscut de cultura și arta noastră, după 23 August 1944, a cuprins în mod firesc și armata, conducerea acesteia inițind și organizînd, în perioada de după 1950, o seamă de acțiuni de o deosebită amploare, în cadrul cărora un accent deosebit l-a ocupat promovarea cîntecului ostășesc specific noilor

Prezențe ostășești în Festivalul Național „CÎNTAREA ROMÂNIEI”

condiții de instruire, de viață, și muncă ale militarilor. În acest context, alături de atât de binecunoscutele și apreciatele concursuri ale formațiilor artistice ostășești, de popu-

mai multe genuri artistice: literatură, dramaturgie, cîntece ostășești, pictură, în timp ce altele priveau numai creația muzicală, — respectiv cîntecul ostășesc, unul dintre ele (cel din

formațiilor artistice din unități și case ale armatei, manifestări ce au determinat o considerabilă sporire a numărului formațiilor și echipelor artistice, la ridicarea continuă a nive-

1

larizarea prin toate mijloacele puse la îndemînă de tehnica modernă (radio, televiziune, disc, tipărituri) a creației muzicale corale, între anii 1961—1967 au fost organizate de către Consiliul Politic Superior al Armatei, prin revista „Viața militară”, mai multe concursuri de creație artistică (4). Unele dintre acestea, organizate numai în cadrul armatei, priveau

1964) cuprinzînd și o secțiune de marșuri pentru fanfară.

Paralel cu aceste străduințe de stimulare a creației artistice, în toată perioada de pînă în jurul anului 1970, în cadrul armatei, sub semnul unor efervescențe și cuprinzătoare acțiuni politico-educative și cultural-artistice, au fost organizate sistematic concursuri și festivaluri ale

lului artistic-interpretativ al artiștilor amatori militari. În același timp, antrenarea largă a corurilor ostășești, în concursurile corale televizate „Cîntare patriei” au determinat o creștere importantă a activității de învățare a cîntecelor patriotice și ostășești în armată, proliferarea formațiilor corale și, în același timp, larga lor diversificare, creșterea exigențelor artistice

interpretative. Fapt ce a avut repercusiuni evidente asupra cerințelor repertoriale sporite de cîntece ostășești, și a nivelului de interpretare a acestora

Asemenea acumulări cantitative și calitative din cadrul întregii mișcări artistice ostășești au condus în mod firesc la promovarea unor modalități mai eficiente de dezvoltare a potențialului cultural-artistice, la stimularea și mai accentuată a acestuia în raport cu noile cerințe ale dezvoltării generale a patriei noastre. Una dintre aceste forme, menite a dezvolta cu prioritate creația muzicală destinată ostașilor este Festivalul cîntecului ostășesc „Te apăr și te cînt, patria mea!”, inițiat de Ministerul Apărării Naționale în anul 1972 și sprijinit activ de Consiliul Culturii și Educației Socialiste, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor, Uniunea Scriitorilor, Radioteleviziune și alte instituții cultural-artistice de stat. Drept urmare a unei largi cuprinderi tematice și de diversificare a genurilor (muzică patriotică, marșuri și piese de muzică ușoară), antrenării unui număr mare de creatori — compozitori și poeți — membri sau nemembri ai uniunilor de creație, unei organizări impecabile, precum și unei ample popularizări a manifestărilor și creațiilor prin radio, televiziune, presă, disc etc., festivalul s-a impus încă de la început ca una dintre cele mai frumoase și mult așteptate sărbători ale cîntecului patriotic românesc, ca o amplă acțiune cultural-artistice.

Cu prilejul fiecărei ediții a festivalului au avut loc întâlniri ale conducerii Ministerului Apărării Naționale cu compozitorii și poeții, organizîndu-se în același timp, numeroase vizite ale acestora în unități militare, instituții de cultură și învățămînt ale armatei.

Organizat din doi în doi ani în cadrul generos al Festivalului Național

(continuare în pag. 47)

2

La reușita acestei sărbători a cîntecului ostășesc își aduc contribuția cei mai valoroși soliști și ansambluri artistice. În foto: 1) Corul Școlii militare de muzică 2) Corul Regimentului de gardă 3) Ansamblul artistic „Doina” al armatei, formație ce dă strălucire inegalabilă celor mai pretențioase creații muzicale

3

Prezențe ostășești în Festivalul Național „CÎNTAREA ROMÂNIEI”

CÎNTECELE OSTAȘILOR, CÎNTECELE PATRIEI

La aproape cincisprezece ani de existență, Festivalul cîntecului ostășesc „Te apăr și te cînt, patria mea!”, organizat de armata noastră cu admirabilă minuțiozitate, cunoaște o permanentă ascensiune de la o ediție la alta. Care este secretul tinereții fără bătrînețe a acestui concurs? În primul rînd atragerea interesului creatorilor prin forme multiple (întîlniri, vizionări de filme, vizite în unități), astfel, încît, în lunile ce preced încheierea concursului, în perioada lui de „gestație”, compozitorii și poeții sînt cuprinși într-un adevărat laborator de creație. În al doilea rînd, prin grija de a mobiliza alături de veteranii genului noile generații de tineri creatori. Este drept că această întinerire este mai puțin observabilă în cazul autorilor de versuri. În sfîrșit, un ultim argument, dar care poate fi și primul în ordinea importanței: modul exemplar, ținuta artistică ireproșabilă în care sînt prezentate în concurs cîntecele și marșurile de către formațiile militare profesioniste și de amatori, care reușesc să transforme această manifestare într-o adevărată sărbătoare a cîntecului coral românesc. Cine se poate lua la întrecere – în materie de interpretare și execuție artistică – în genul cîntecului patriotic-revoluționar, cu această formidabilă echipă (ca să mă exprim în termeni sportivi), întotdeauna bine antrenată, decisă să învingă, animată de autentică disciplină artistică care este Ansamblul artistic „Doina” al armatei? Care formație corală de amatori se poate lua la întrecere cu corul marinarilor „Albatrosul”? Desigur că și acest aspect este unul dintre focarele de atracție ale Festivalului cîntecului ostășesc: fiecare compozitor își dorește (și așa e firesc) ca lucrarea sa să fie bine studiată, expresiv interpretată (nu numai „executată”), cîntată din tot sufletul (nu numai „citită”); a-și asculta cîntecul prezentat fără reproș, așa cum au făcut-o formațiile militare la toate edițiile festivalului, iată una din satisfacțiile care încununează munca creatorilor – indiferent dacă au luat sau nu vreun premiu. Iar dacă melodiile lor înflorește pe buzele ostașilor, în cazarmă, pe cîmpul de instrucție, bucuria noastră, a creatorilor, este fără margini.

LAURENȚIU PROFETA

Corina Chiriac

Angela Similea

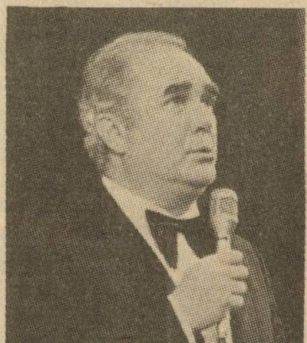
**Soliști ai Festivalului cîntecului ostășesc
„Te apăr și te cînt, patria mea!”**

Cornel Constantiniu

Veronica Ionescu

Valentin Teodorian

Ion Bogza

„Cîntarea României”, concursul a ajuns în acest an (1986) la cea de a opta ediție. Mereu îmbogățit și înfrumusețat, de la o ediție la alta, festivalul a reușit acumularea, pînă în prezent, a unui număr impresionant de cîntece patriotice, marșuri ostășești și lucrări de muzică ușoară, de o mare varietate tematică și realizate la un înalt nivel calitativ, creații ce au intrat în repertoriul permanent al formațiilor artistice ostășești și al altor formații și interpreți amatori și profesioniști, îmbogățind în mod substanțial zestrea cîntecului nostru patriotic, revoluționar și ostășesc.

Cîteva date și cifre statistice, spicuite din cuprinsul celor șapte ediții, desfășurate pînă în prezent, credem că vor reuși să satisfacă într-o anumită măsură curiozitatea cititorilor:

- au fost permise la concursurile de pînă acum nu mai puțin de 3.009 creații, cel mai mare număr fiind înregistrat la cea de a doua ediție (1974) — 510;

- din totalul acestor creații au fost reținute, în cadrul primei etape de selecție a celor șapte ediții 461 de lucrări (416 în cadrul concursului și 45 hors concurs), lucrări ce au fost prezentate în concerte publice, bucurîndu-se de interpretarea celor mai prestigioase formații corale și artistice ostășești, a unor soliști ai Operei Române, a orchestrei de estradă a Radioteleviziunii și a celor mai buni soliști de muzică ușoară;

- au fost distinse cu premii acordate de Ministerul Apărării Naționale, precum și cu premii speciale oferite de unele instituții centrale, 174 de cîntece, dintre care: 63 coruri patriotice, 56 marșuri ostășești, 55 piese de muzică ușoară;

- toate lucrările prezentate în concerte publice (din concurs și hors concurs) au fost transmise prin radio și televiziune și tipărite în cele 7 volume de cîntece „Te apăr și te cînt, patria mea”, precum și în alte publicații militare: revistele „Viața militară”, „Îndrumătorul cultural-artist din armată”, ziarele „Apărarea patriei” și „La datorie” a.a.;

- mare parte dintre aceste cîntece au fost imprimate pe discuri de către „Electrecord”, unele dintre ele constituid suportul muzical și chiar subiectul unor filme;

- cele 461 de creații lansate de festival poartă semnătura a peste 160 de compozitori și 120 de poeți din toate generațiile de creatori, profesioniști și amatori, de pe întreg cuprinsul țării (unii dintre ei înscriindu-se cu mai multe lucrări).

Nenumărați compozitori și poeți, în frunte cu Ioan D. Chirescu, Dumi-

Corul marinarilor „Albatrosul” își impresionează întotdeauna auditoriul prin calitatea interpretării și disciplina scenică

tru D. Botez, Gheorghe Dumitrescu, Vasile Popovici, Achim Stoia, Gheorghe Bazavan, Radu Paladi, Laurențiu Profeta, Filaret Barbu, Alexandru Pașcanu, Sergiu Eremia, Viorel Dobos, Constantin Romașcanu, Henry Mălineanu, Aurel Giroveanu, Florentin Delmar, George Grigoriu, Temistocle Popa, Ion Cristinoiu, Florin Bogardo, Marius Teicu, Eugen Frunză, Ion Horea, Flavia Burel, Dan Mutașcu, Adrian Mierlușcă, Jean Gheliuc ș.a. și-au adus o valoroasă contribuție la realizarea unor cîntece cit mai frumoase.

Iată și unele reflecții și păreri personale ale unor creatori privind Festivalul cîntecului ostășesc „Te apăr și te cînt, patria mea!”:

ION DUMITRESCU: Președinte de onoare al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, președintele juriului primelor ediții: „Armata, care știe să le facă pe toate bine și cu rost, a organizat o acțiune largă, de masă, care a impresionat un mare număr de muzicieni și autori de versuri — participanți entuziaști — cu lucrări valoroase la concurs”.

IOAN D. CHIRESCU: „Marele premiu al festivalului obținut spune că datoria nu cunoaște virste. Sînt și eu soldat. Deși la o vîrstă înaintată, nu am trecut în rezervă. Vorba bine scrisă e miezul bun al cîntecului”.

NICULAE CĂLINOIU: Președintele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, președintele juriului celor mai recente ediții: „Impunîndu-se încă de la început ca o aleasă acțiune educativă și bucurîndu-se de un prestigiu necontestat, festivalul ocupă un loc distinct în calendarul manifestărilor periodice ce dau relief și culoare peisajului nostru cultural-artistic”.

VASILE POPOVICI: „Nu le-aș dori (cîntecelor, n.n.) drept calități decît una singură, pe care o consider definitorie: să meargă la sufletul omului”.

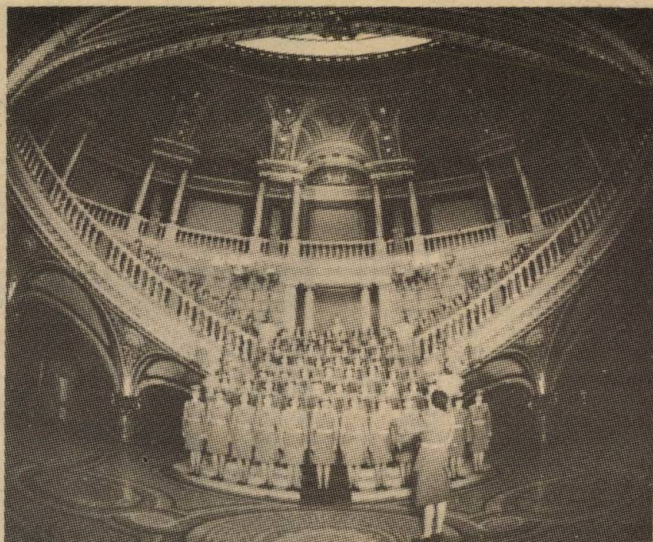
VIORIEL COSMA: „Cînd ai atins opt ediții se poate spune că, atunci cînd e vorba de cîntec și poezie, armata nu se joacă”.

GEORGE LESNEA: „Poeții mari ai țării au scris în toate vremurile mult despre armată. Cîntecul patriotic are o mare audiență în rîndurile marelui public. A înălțat în toate timpurile inimile poporului. Să dăm cîntecului nostru ostășesc mai mult naturalul lui fior liric”.

HARALAMBIE ȚUGUI: „Noi, poeții, sîntem datori să scriem astfel încît versurile să inspire muzica. Doresc ca acest concurs să fie al inimilor noastre”.

Deschisă prin tradiționala întâlnire organizată de conducerea Ministerului Apărării Naționale, în colaborare cu Consiliul Culturii și Educației Socialiste, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor și Uniunea Scriitorilor, la începutul acestui an și circumscrisă amplelor manifestări politico-educative desfășurate în armată în cinstea celei de-a 65-a aniversări a făuririi Partidului Comunist Român, cea de-a VIII-a ediție a Festivalului cîntecului ostășesc „Te apăr și te cînt, patria mea!” se constituie ca o importantă acțiune politică și cultural-educativă menită să realizeze o bogată creație de cîntece patriotice, marșuri și melodii de muzică ușoară, lucrări cu un vibrant mesaj educativ, străbătute de o mare bogăție de idei, profunzime și forță artistică, demne de menirea armatei — înaltă școală de pregătire politico-educativă și culturală a tinerei generații, participantă activă la viața social-politică a țării.

În cadrul climatului deosebit de fertil creat de partid artei românești contemporane, urmare a îndemnurilor și chemărilor adresate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, creatorilor de artă de a contribui activ, prin operele lor, la educarea socialistă a maselor, la formarea constructorilor conștiinței, fermi ai socialismului și comunismului, care au avut un puternic ecou în rîndurile compozitorilor și poezilor, precum și datorită diverselor acțiuni întreprinse de conducerea Ministerului Apărării Naționale, în cadrul etapei de creație a actualei ediții a festivalului au fost trimise un număr de

O formație mult aplaudată: Corul de ofițeri-femei al Casei Centrale a Armatei

410 lucrări. Dintre acestea au fost selectate pentru etapa finală a concursului 66 de lucrări muzicale (marșuri, cîntece patriotice și piese de muzică ușoară) cu tematică patriotică și ostășească, aparținînd unui însemnat număr de compozitori și poeți, mare parte dintre ei participanți și laureați și ai edițiilor anterioare.

Aflate într-un stadiu superior de pregătire și interpretare, cu concursul unor formații artistice de înalt prestigiu (Ansamblul artistic „Doina” al armatei. Muzica reprezentativă a armatei, corul Școlii militare de muzică, corurile ostășești ale Regimentului de gardă, corul „Albatrosul” și corul de ofițeri-femei al Casei Centrale a Armatei, a unor soliști ai Operei Române, precum și a orchestrei de estradă a Radioteleviziunii române și a multor cunoscuți și apreciați soliști de muzică ușoară), lucrările urmează a fi prezentate publicului în cadrul concertelor ce vor fi susținute în luna octombrie a.c. Creațiile premiate de juriu (prezidat de Nicolae Călinoiu, președintele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor), precum și altele care vor întruni aprecieri, vor fi difuzate la radio și t.v., imprimate pe discuri, vor apărea în publicațiile militare, îmbogățind zestrea cîntecului nostru ostășesc.

Iubitorii muzicii ostășești așteaptă cu îndreptățită speranță de la noua ediție a Festivalului cîntecului ostășesc cîntece cit mai melodioase, inspirate, energice și mobilizatoare, cu un profund mesaj patriotic-revoluționar, cîntece care să pătrundă adînc în inimile militarilor și care să-i însoțească în frumoasa lor viață și activitate ostășească de bravi constructori și apărători ai României socialiste.

Locotenent-colonel
ION PELEARCĂ

Și acum — cu cîntec, înainte, marș! „Brav ostaș la datorie, vreme rea sau bună fie...”

